NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

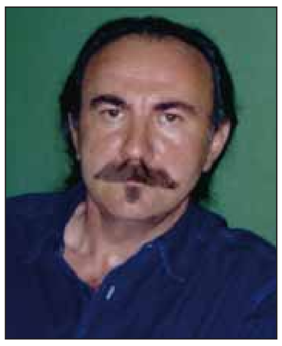
Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 3. SZÁM | 2007. ÁPRILIS | ÁRA: 240 Ft

Dobszay Károly

HÉTKÖZNAPI IDIOTIZMUS

„Márciusban újra kezdtük!" – jelenti ki büszkén egy önjelölt nemzetmentő, csak azt nem tudja megmagyarázni, hogy mit kezdtek újra. Netán az őszi „forradalmat"? Ugyan-ugyan barátaim, mikor fogunk már végre felébredni és egyszer s mindenkorra véget vetni ennek az önámító csodavárásnak. Tavaly ősszel ugyanúgy nem volt itt forradalom (ami nem volt azt nem lehet újra kezdeni), mint most március közepén. Lehet, hogy ez rosszul esik néhány magát előszeretettel forradalmárnak nevező feltűnési mániában szenvedő honfitársunknak, de ez az igazság.

Magyarországon most az a különös elmebeteg állapot állt elő, hogy tele vagyunk forradalmárokkal – forradalom nélkül.

„Még nincs forradalom, de majd lesz." – mondja egy másik nagy próféta és rögtön hozzáteszi, hogy majd ő aztán megszervezi. Csak ő tudja megszervezni, senki más. Országjárásra készül, felvilágosítani a népet, mivel – szerinte – ez a forradalom előfeltétele. A felvilágosítás. Akkor az elmúlt jó 16 év alatt mi a fenét csinált, ha most egyszerre rádöbben: kell a felvilágosítás.

Egy harmadik nagyreményű nemzeti politikus külön közleményben áll ki a maga és pártja nevében Bajcsy-Zsilinszky Endre személye mellett, akit úgymond március 15-én Demszky Gábor tudatosan bemocskolt(?). Azt a Bajcsy-Zsilinszkyt veszik védelmükbe, aki a második világháború legkritikusabb időszakában felajánlotta szolgálatait az országot éppen elözönlő „dicsőséges" szovjet hordáknak, elárulva ezzel a harcban álló magyarságot. Mi ez? Tudathasadás vagy elmezavar? Mert, hogy lehet egy kalap alatt Bajcsy-Zsilinszkyt dicsőíteni, másrészt a szovjet „hősi emlékmű" eltávolítását követelni? Hogy ki volt valójában Bajcsy-Zsilinszky Endre, akiről a kommunista érában utcákat és tereket neveztek el (talán nem véletlenül), arról a lap ezen kiadásában részletesebben is olvashatnak azok, akik nem akarnak örökre leragadni a tudatlanság mocsarában.

Mintha ez a néhány példa még nem lenne elég arra, hogy micsoda idiotizmus uralkodik itt bizonyos nemzeti körökben, a Magyar Nemzet március 16-i számában a „nemzeti" újságírás egyik kitűnősége – név szerint a „sváb" származású, de egyáltalán nem sváb kinézetű Bayer Zsolt – Ünnep c. cikkében szó szerint a következő, valóban szenzációsnak számító értesülését osztja meg az olvasókkal:

„Azt tudják amúgy, drága barátaim, hogy hány nyilas pribék lépett be az ávóba, s egyszersmind a kommunista pártba? Megmondom: hatvanezer. Mert Rákosi azonnal menlevelet adott a „kisnyilasoknak". Mert kellett a jó „szakember" neki is. Mert tényleg minden országnak egyetlen csőcseléke van. Nekünk is. Ez a mi csőcselékünk most csőcselékez és nyilasoz le bennünket. Meddig még?"

Ez már nem semmi! Ha a hülyeség fájna, akkor Bayer Zsolt valószínűleg, ordítozna a fájdalomtól. Bár, amit itt szenzációként előad, az egyáltalán nem új az önjelölt nemzetmentők azon agyalágyult társaságától, akik ezeket a badarságokat már a múltban is publikálták úton-útfélen.

Úgy hiszem, rájöttem, hogy miért tartunk ott, ahol tartunk és, hogy miért marad egy nyíltan nemzetellenes pojáca az idők végéig Magyarország miniszterelnöke. Mert azok, akik itt a hangoskodó nemzeti oldalt alkotják – természetesen tisztelet a kivételnek – gyógyíthatatlan elmebetegségben szenvednek. Gyurcsány Ferencről sok mindent el lehet mondani. Hazudik, lop, csal – de a saját érdekét követi. Méghozzá következetesen és – ésszel. Legalább is több ésszel, mint a mi forradalmárjaink. Ezt bizonyítja, hogy minden baklövése ellenére még mindig hivatalában maradhatott. Ez megint egy szomorú igazság.

Van még valami rossz ebben az eszement országban, amiért nem az egykori nyilasok a felelősek? Ha ezeket a badarságokat a zsidó média kürtölné világgá éjjel-nappal, csak legyintenénk. De a nemzeti oldal képviselőitől egyet elvárunk: ne akarjanak zsidóbbak lenni a zsidóknál. Ebből csak hülyeség kerekedik, ahogy az ábra mutatja.

Aki első olvasásra nem értette volna meg Bayer Zsolt hülyeségét, annak még egyszer leírjuk: nem kevesebbet állít, mint azt, hogy a háború után 60 000(!) nyilas lépett be az ávóba és a kommunista pártba, akik mellesleg természetesen, csőcselék népség voltak és mivel ezekből lettek a kommunisták, most a nyakunkon ez az egykori nyilas – de ma már kommunistává vedlett – csőcselék uralkodik.

A gyengébbek kedvéért vizsgáljuk meg még egyszer a dolgokat és nézzük meg, hogy mire jutott kutatásai során ebben a témakörben a nyilasok iránti pozitív elfogultsággal aztán biztosan nem vádolható és közismerten nem a nemzeti oldalhoz tartozó Ungváry Krisztián történész:

„A Nyilaskeresztes Párt-Hungarista mozgalom egyáltalán nem német minta szerint alakult. Magyarországon egyrészt már 1920-ban léteztek fasiszta és nemzetiszocialista pártok, az NSDAP-tól teljesen függetlenül. Másrészt, a nyilasok ideológiájukban a turanizmusra és Prohászka Ottokár „hungarizmusára" támaszkodva teljesen egyedi, önálló világképet testesítettek meg." (...)

„A nyilasok az 1939-es választások alkalmával a kerületek felében nem voltak képesek jelöltet állítani, mivel nem rendelkeztek az ehhez szükséges tízezer pengős kaucióval. Sajtójukat a választások előtt betiltották és a párt szinte teljes vezetőségét internálták. Ennek ellenére azokban a kerületekben, amelyekben egyéni jelölt is indult, a nyilasok átlagosan negyven százalékot kaptak. Teljesen szabad körülmények között akár a választást is megnyerhették volna." (...)

„Míg a Magyar Nemzet olvasótábora nem haladta meg a százezer főt, addig a nyilas Pesti Újság 1941-ben is elérte a napi kétszázezres példányszámot." (...)

„Az átöltözést prezentáló teremben látható talán a leglátványosabban a szimbolikus bemutatás kudarca. Az ötlet – hogyan lesznek a kisnyilasokból kiskommunisták – üdvözlendő. Ez a bemutatás azonban teljesen mást sugall: a terem közepén ugyanis egy tányéron egymással szembeállított pártszolgálatos és ávós forog. Képernyőn meg azt láthatjuk, hogy különböző figurák egymás után átöltöznek az előzőek által visszahagyott ruhákba, hangeffektusként pedig a ruhaszekrényajtók csapódása hallható. ▶

▶*A falon kis keretes szövegként szerepel az a formanyomtatvány, amelyben a bűnbánó nyilasok felvételüket kérhették a kommunista pártba – de ez az utalás majdnem teljesen elsikkad a sokkal látványosabb nyilas–ávós átöltözködés mellett. Amennyiben a kiállítók a kisnyilasok kiskommunistává változását kívánták volna illusztrálni, akkor két párttagsági könyvnek, vagy két civil ruhás és pártjelvényes figurának kellene a tányéron forognia. Annak tükrében, hogy 1945-ben egyetlenegy nyilas sem öltözött át a politikai rendőrség egyenruhájába (még a kiállítók bevallása szerint se), a prezentációt nehéz másnak, mint történelemhamisításnak minősíteni." (...)*

„A politikai rendőrség, a későbbi ÁVO (Államvédelmi Osztály) és jogutódja, az ÁVH (Államvédelmi Hatóság) első tagjai kivétel nélkül korábbi áldozatok, zsidó munkaszolgálatosok voltak."

(Ungváry Krisztián: A pártmúzeum – Népszabadság, 2003. július 5.)

Ami pedig a „nyilas csőcselék" kifejezést illeti, álljon itt egy további idézet:

„Ugyancsak tévhit, hogy a nyilasok zöme bűnöző, lumpen elem volt." (...)

„Lackó Miklós, a nyilas mozgalomról 1966-ban megjelentetett monográfiájában kiemeli, hogy túltengtek közöttük a büntetett előéletűek. Sombor-Schweinitzerre hivatkozik, aki 4292 megvizsgált személy közül 1228 esetben mutatott ki büntetett előéletet. A kiválasztottak halmaza azonban nem volt véletlenszerű, és nem meglepő, hogy a fénykorában 300 000 fős taglétszámú párt soraiban néhány ezer büntetett előéletű található. Szálasi első pártalakulatának budapesti tagnévsorában 1938 legelején 466 budapesti párttagot tartottak nyilván. Közülük 99 rendelkezett doktori fokozattal! ***A nyilaspárt indulásakor tehát jellegzetesen értelmiségi rétegpárt volt.****"*

(Ungváry Krisztián: A nyilasok és a legendák – Népszabadság, 2003. június 4.)

Hogy a fenébe lehetséges az, hogy az ezerszer kritizált és elátkozott Népszabadság hasábjain a magyar történelem ezen sokat vitatott témakörében sokkal objektívebb és főleg az igazságnak megfelelőbb tanulmányok látnak napvilágot, mint az állítólagos nemzeti sajtóban?

Aki a nemzeti oldalon manapság szinte divatosnak számító degenerált tézist hangoztatja, hogy a „nyilas hordákból lettek az ávós verőlegények" (Stoffán György), azon kívül, hogy a saját hülyeségét bizonyítja, akarva-akaratlanul azt a százszor bebizonyított történelmi tényt próbálja elködösíteni, hogy az ÁVO vezetői és verőlegényei majdnem kivétel nélkül zsidókból kerültek ki. Vagy talán Péter Gábor és hasonszőrű tettestársai szintén egykori nyilasok lennének? Ha ez így megy tovább, még megéljük, hogy valaki ezt is kideríti.

És ezek akarnak felvilágosítani?

Akik az elmúlt 16 évben még arra sem voltak képesek, hogy a magyarság legújabb kori történelméről végre az igazságnak megfelelő, valóban időtálló alkotásokat tegyenek az olvasók asztalára, és szégyen-gyalázat, hogy az 1956-os forradalomról is egy angol történész tudott csak egy átfogó, valóban hiteles művet alkotni.

Arról most ne is beszéljünk, hogy még ma is csak a hazai nemzeti oldalon előszeretettel agyonhallgatott emigrációs írók művei alkotják az egyetlen valóban hiteles, értékes és időtálló elemzéseket, akár a második világháborúról, vagy akár az azt követő kommunista tobzódásról akarunk olvasni, ismereteinket tágítani.

Igaza van a nagy prófétának – kell a felvilágosítás!

De talán jobban tennék az önjelölt felvilágosítók, ha ezt a felvilágosítást először saját magukon kezdenék.

TISZAESZLÁR: A MAGYAR TRAGÉDIA KEZDETE

Ez év Húsvétján volt 125 esztendeje, hogy a Tiszamenti falucskában – Tiszaeszláron – egy Solymosi nevű parasztasszony kékítőért küldötte Eszter nevű 14 éves leányát. A kis Solymosi Eszter azonban sohasem tért vissza. A csendőri nyomozás megállapította, hogy a gyermek megvásárolta a húsvéti meszeléshez szükséges festéket – azután az egész ügy függőben maradt. Pár hét múlva azonban a helybeli zsinagóga sakterének 12 éves fia kibeszélte, hogy ő bekukucskált a zsinagóga ajtaján és látta, amint a felvidékről érkezett két bócher a templomban elvágta a leány nyakát és kifolyó vérét bádogedényben fogták fel. Erre megindult a nyomozás, amit Bary József nyíregyházi vizsgálóbíró folytatott le. A vád egyetlen tanúja a kis Scharf Móric volt, aki álhatatosan vallotta, hogy végignézte az egész gyilkossági ceremóniát. A nyomozás befejeztével az ügyet a nyíregyházi törvényszék tárgyalta az egész európai sajtó jelenlétében – sőt ellenőrzése mellett.

A tanúk kihallgatása után a bíróság a vádlottakat, mert a gyermek Scharf Móric vallomása nem volt elegendő a vád bizonyítására, felmentette.

Hogy rituális gyilkosság történt-e 1882 Húsvétján – valójában sohasem derült ki és nem is ez a tény tette érdekessé a híres tiszaeszlári pert. A per drámai hátterét úgy a magyarországi, mint az európai zsidóság viselkedése idézte elő. A zsidóság magáévá tette a rituális gyilkossággal vádolt két galíciai bócher ügyét és a bécsi Rotschildok közölték az akkori magyar kormánnyal, hogy amennyiben nem mentik fel a vádlottakat, úgy a Rotschild-ház beszünteti a vasútépítésre szükséges kölcsönök további folyósítását. A felszólítás után az igazságügy miniszter magához hivatta a tárgyalás elnökét és országos érdekre való tekintettel a vádlottak felmentésére utasította, ami meg is történt.

Pár évtizeddel később a per ügyésze – Bary József – összegyűjtötte a nyomozás adatait és száraz tárgyilagossággal az egész per történetét megírta. A hatalmas anyag a harmincas évek közepén látott napvilágot és igazságot szolgáltatott a per során annyit támadott magyar bírói és ügyészi karnak. A könyv érdekességéhez tartozik, hogy az pár nappal megjelenése után eltűnt a könyvesboltokból. Ismeretlen tettesek azonnal megjelenése után felvásárolták.

Végül közöljük Erdélyi József, a nagy magyar költő versét, amely 1937. augusztus 2-án jelent meg a Virradatban, s amely miatt Erdélyit többéves börtönbüntetésre ítélték a „felszabadulás" után a sajtó- és az írói szabadság nevében.

Erdélyi József

SOLYMOSI ESZTER VÉRE

(Bary József emlékének)

Megölték egy kis libapásztort,
égre kiállt egy régi vád,
úgy ölték meg Solymosi Esztert,
mint egy tokos, pihés libát.
Mint egy síró galambfiókot,
szűz juhocskát Húsvét előtt...
valami vérengző bolondok
úgy fogták el és ölték meg őt,
a nótásajkú kis magyar lányt,
valami vérengző vadak,
vademberek... Elfolyt a vére,
mint egy párás, piros patak.

Ítélt a bíró. – Félkegyelmű,
képzelődő a szemtanú,
alaptalan a vád, a vérvád,
a hátborzongató gyanú...
Ítélt a bíró. – Elmehetnek
a reszkető kaftánosok.
Nem ölték meg Solymosi Esztert,
nem bűnösök, nem gyilkosok,
nem sütöttek húsvéti ostyát
embervérrel. Ország-világ
tudja meg, hogy gyermekijesztő
dajkamese a vér, a vád.

Ítélt a bíró s fellélegzett
a zsidóság, az „üldözött",
de terjedt a „mese" a „vakhit"
a szegény magyar nép között.
Zengett a dal s a vérpatakból
vérfolyó gyűlt és hömpölyög,
tenger, vértenger gyűlt belőle,
mérhetetlen mély és örök,
mint Jézus vére, a világot
megváltó Istenemberé.
Az Ő vére, a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

Minden kiontott, ártatlan vér,
s minden magyar vér, ami folyt,
párolgott és virult belőle,
idegen trón, élősdi bolt:
minden kiontott ártatlan vér,
harctéren ontott hősi vér
és munkában csorgott verejték
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az anyámé
a régi libapásztoré:
az Ő vére s a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

Égrekiáltom akkor is, ha
élettel és vérrel tilos,
és leírom akkor is, ha rögtön
lángot vet a szűz papiros:
Beh piros vagy Solymosi Eszter
kiontott vére, s beh meleg!...
Hajnalt festek a magyar égre
és felkelő napot veled,
hogy ne vesszen kárba a vérünk,
s emléked, árva hajadon,
Solymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon!

Major Tibor

AZ ORSZÁGVESZTÉS VÉGZETES NAPJAIRÓL

1945 tavaszán Magyarország *„felszabadítása"* lényegében az ország szovjet megszállását, illetve leigázásának kezdetét jelenti. Ami gyakorlatilag annyit jelent, hogy a nyugati kultúrkör közép-európai védőgátja teljes hosszában beomlott, és a Kelet-Római Császárság történelmi hagyatékán megtelepült „bizánci kultúrkör" szinte teljes egészében a pánszláv-nagy-orosz átnevelése és kíméletlen hatása alá került. Pontosan úgy, amint azt a Nagy Péter-i politikai végrendelkezés 250 évvel ezelőtt a cári imperializmus dicsőségére megálmodta.

„Magyarország területét az arisztokrácia minden várakozása ellenére nem az angol-amerikai hadsereg, hanem a Szovjetunió ázsiai hordái foglalták el, az inváziót felszabadításnak minősítve" – olvasható *Hernádi Tibor „Kiknek állt érdekében a második világháború?"* című rendkívül értékes történelmi tanulmányában –, „az országot teljesen kifosztották a még meglévő értékeitől. Gyárakat, üzemeket szereltek le, úgyszólván a teljes termelő gépparkot a Szovjetunióba szállították. A lakosságtól ruháit, élelmiszerét, sőt még a zsebóráit is elvették. Lányainkat, asszonyainkat megerőszakolták, ázsiai vérbajjal fertőzték. A parasztnak nemcsak lovait és teheneit hajtották el, de sok esetben őt magát is 'malenkij robotra' vitték a Szovjetunióba. Hogy mennyien haltak ott meg, a mai napig sem tudjuk. *Értük az oroszok nem fizettek kárpótlást."*

Egy kis város „felszabadításának" statisztikája a következő volt: a lakosság létszáma 6 000 fő: az orosz katonák megbecstelenítettek 1640 nőt, a lakosság 27 százalékát. A szerencsétlen nők 88 százaléka súlyos nemi betegséget kapott. Az országot elözönlő „felszabadító" hadseregnek nemcsak a női társadalom esett áldozatul, hanem a férfi társadalom egy része is. Kecskemét közelében a hadvezetőség üdülőhelyéről a gyengélkedő női katonák éjszakánként csapatostul végigjárták a környező helységeket, fiatal férfiakat raboltak, arra kényszerítve őket, hogy pásztorórát töltsenek velük éjjel-nappal. Egy dunántúli közepes város, Pápa adatai a „felszabadítás" korából: az Irgalmasok kórházában több mint 1000 nőt kezeltek, közülük kereken nyolcszázat ázsiai szifilisszel.

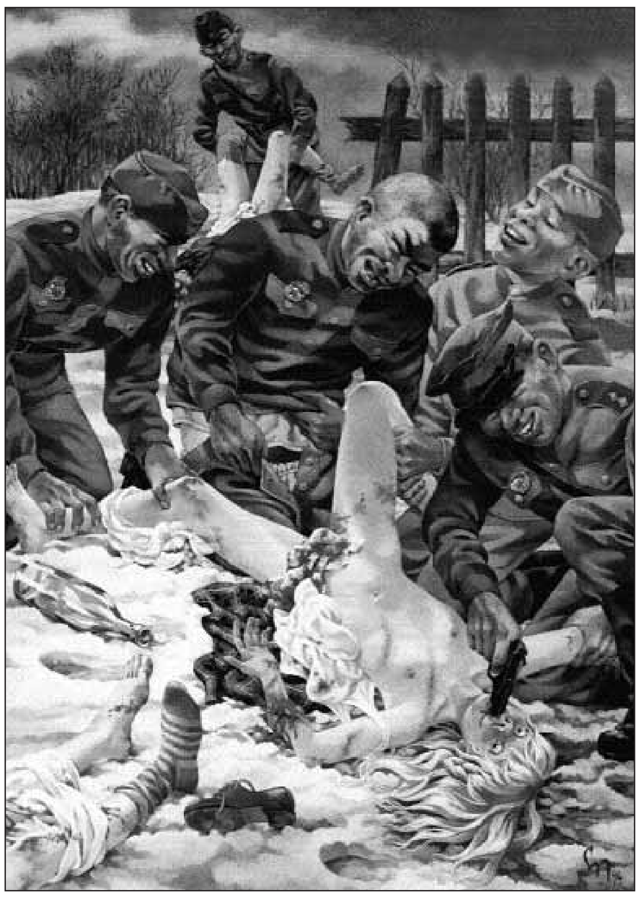
A Magyarország „felszabadításában" bemutatkozó szovjet katona visszataszító látványt nyújtott mind brutalitása miatt, mind pedig azért, mert egy istentelen primitív politikai rendszer alattvalóinak borzalmas képét tárta a magyar nép elé. A templomok kirablása is eléggé gyakori jelenség volt, többnyire összekötve a nők megbecstelenítésével. Az asszonyok és lányok sok helyen a templomba menekültek, abban a hitben, hogy az Isten házának megszentségtelenítésétől talán visszariadnak a „felszabadítók". Veszprémben a női osztagok fosztották ki a székesegyházat, a szétvagdosott miseruhákból öltözéket készítettek maguknak.

Megdöbbentő olvasni az Új Élet (Magyar Izraeliták Lapja) 1965. február 1-i számában Sós Endrének, a Magyar Izraeliták Országos Közössége elnökének a földkerekség legnagyobb zsinagógájában – a budapesti Dohány utcai zsidó templomban – rendezett ünnepségről szóló tudósítását, amelyet a budapesti gettó felszabadításának huszadik évfordulóján rendeztek.

A „magyar" zsidók leghivatalosabb és legilletékesebb képviselője, *Sós Endre,* ezen az ünnepségen azt mondja:

„Dicsőség a Szovjetuniónak, Magyarország felszabadítójának! Dicsőség azoknak a szovjet hősöknek, akik vérüket hullatták és életüket adták Magyarország feltámadásáért, a magyar nép jobb jövendőjéért és a magyar nép jövőjének biztosításával együtt a zsidó vallású magyarok életéért is. A szovjet hadsereg gyors előrenyomulásának volt köszönhető, hogy a budapesti gettó lett Európa egyetlen olyan gettója, amelynek lakói életben maradtak."

Dicsőség a Szovjetuniónak, hogy megmenekült 250 000 idegen, és rabszolga lett a hazát adó nép! Dicsőség a szovjet katonáknak, hogy meggyaláztak egymillió magyar nőt, legyilkoltak félmillió magyart, ellopták – a trianoni határokon belül – a tízmilliós magyarság szabadságát, vagyonát, földjét, országát, igazságát! A nagy omlásban, a nagy történelmi és európai tragédiában csak egy a fontos: a budapesti gettó megmenekült. *Ki csodálkozhat azon, hogy dr. Fisch, a Dohány utcai zsinagóga főrabbija, a magyar halál napján lángoló vallomást tesz a bolsevista szovjet hóhérok mellett:* „Veletek akarunk menni! Küzdeni minden elnyomás ellen! Megmentett életünkkel mi is építői akarunk lenni annak a kornak, amelyben nincs már felszabadulás senki számára, mert nincs többé elnyomó a földön!" *Ha valami valamikor igazolta a magyar nemzeti jobboldal állásfoglalását, az semmi más, mint ez a budapesti ünnepség a Dohány utcában.*

Felszabadulás gyümölcse

A 19. századi Magyarország, a liberalizmus ópiumos mámorában, kénytelen volt befogadni a nagyobbrészt ismeretlen számú zsidó kisebbséget. Ez a zsidóság egyetlen évszázad alatt elérte, hogy hat százalékos arányszámával a nemzeti vagyon 19, a nemzeti jövedelem 30 százalékát birtokolja. Hatvan gazdag zsidó családot bárósított Ferenc József és közel félezer országhódító zsidó kapta meg a magyar nemességet. *Dövényi Nagy Lajos „Tarnopolból indult el..."* című legendás hírű regényében ismerteti a magyar történelem tragikus korszakát. Istóczy Győző és Verhovay Gyula már 1882-ben rámutattak arra, hogy „meghódított ország lettünk".

Minden magyarnak azt kellett volna hinnie, hogy ez az idegen kisebbség, ez a tarnopoli hordalék, amely olyan kedvezményekben, előnyökben, kiváltságokban részesült, mint sehol a világon, száz és ezer százalékban *vállalja a befogadó nemzet jó vagy rossz sorsát.* Kun-Kohn Béla magyarság fölötti zsidó diktatúrája, a Chorin-kapitalizmus és a Rákosi-Roth diktatúra idegen csőcselékének uralma, akasztási dühe, más képet mutattak.

Igazán nehéz eldönteni, hogy a zsidó faji kisebbségnek a magyar közéletre, a magyar politikára, a nemzeti elhatározásaira gyakorolt befolyása melyik oldalról veszedelmesebb: a zsidó nagytőke, vagy a forradalmi marxizmus részéről? Az utóbbi jelentkezett sorsdöntő formában a két világháborús összeomlás során. A judeo-bolsevizmus erkölcsi és történeti „erényeinek" pontos mértéke annak az országhódításnak színvonala, amelyet rákosimátyások, szamuellytiborok, gerőernők, münnichferencek jelentettek. *A zsidó liberális kapitalizmus pedig most van teljes kivirágzásában a magyarok országában, akiknek a magyar történelem, a hagyományok, a múltba való szerves beilleszkedés értetlenek, mint a boltosnak a pacsirtaszó vagy a föld szépsége a tavaszi zsendülés idején.* Hinni szerettünk volna abban, hogy azok, akik oly sokszor vertek szőrös keblükre a piros-fehér-zöld nemzeti téglával, legalább a magyar jobboldal leverétése után vállalják a magyar sorsot. Ők is elnyomót látnak a magyarság pánszláv-bolsevista elnyomóiban. Ők sem beszélnek felszabadulásról, mikor tudták, hogy az őket emancipáló, nagylelkű és abban az időben liberális magyar nemzet is szolga, sőt rabszolga lett.

Kezünkben megállna a toll, ha nem tudnák kellően méltatni ennek a budapesti zsidó-felszabadítási ünnepnek történetét. Valóban ők felszabadultak, mikor a befogadó nemzet rab lett általuk, akik kiszolgálták a szovjet hódítást, a muszka szuronyt és akik ott élvezték a napfényt Kun-Kohn Béla vérgyilkos, terrorista brigádjaiban éppúgy, mint Rákosi-Roth Mátyás GPU-s, ÁVH-s bandájában. Az embervadászat hivatalosan bátorított szelleme, párosulva az igazságszolgáltatás zsidó-kommunista párt- és osztályjellegével, rendőrállammá tette Magyarországot, annak legkíméletlenebb és legvisszataszítóbb formájában. A rendőrállam alapjainak lerakása elsősorban a zsidó-kommunista vezetők és párttitkárok, rendőrfőnökök nevéhez fűződött, a kommunizmus, mint ideológia, s a zsidó-kommunista párt, mint ennek az ideológiának a hordozója, az elképzelhető legborzalmasabb módon mutatkozott be a magyar népnek.

A magyar nép elnyomott rab lett. A zsidók felszabadultak, mint maguk mondják, a „szovjet hadsereg" gyors előrenyomulásának következtében. Ennek a nagy felszabadulásnak értelmét szeretnénk a magyar fiatalság lelkébe, elméjébe vésni. *A magyar nemzet rab lett. Ők kijelentik, hogy „felszabadultak". A magyar népet 1945-ben és 1956-ban kétszer tiporta el a „felszabadítottak" legfőbb segítő társa, a bolsevista pánszláv páncélos. Ők azonban ünnepelnek az 1946-ban kivégzett magyar mártírok, az 1956-ban halálra gázolt magyar szabadságharcosok holttestei fölött. Ünnepelnek a szerb, szlovák, osztrák zsidókkal együtt. Hiszen a szovjet szurony őket emelte Közép-Európa uraivá. Ők voltak a Kádár-rendszer haszonélvezői, amiként ők voltak Rákosi-Roth terroristái, magyarul szólván a meghódított ország urai.*

„Magyarországnak nemcsak a háborúba való beléptetése, hanem benntartása is a zsidóság érdekét szolgálta. Ezúttal is hangsúlyozni kell" – olvasható Hernádi Tibor történelmi tanulmányában – „hogy a korabeli magyar külpolitikai cselekvés, annak legfontosabb döntései nem Budapesten kerültek meghatározásra. E kényszerpályát még csak nem is Berlinben tervezték meg.

Ez a magyar vérrel megmentett zsidóság a háború után meg is köszönte a nemzet nagy áldozatát a maga módján. A magyar nemzet legjobbjait keresztre feszítette, a többit a kollektív bűnösség elve alapján kínpadra húzta. Az egész nemzetet pedig több lépcsőben kirabolta, s rabolja mind a mai napig. Ez a fosztogatás az államosítással kezdődött, majd a kollektivizálással, a külföldi hitelfelvétellel, az ország elzálogosításával folytatódott, jelenleg a privatizációval, a zsidó kárpótlással tetőzik. Az ország állapota mélyebbre süllyedt, mint ezeréves története során bármikor. A tatárjárás, a mohácsi vész, a két világháború és a két forradalom vesztesége meg sem közelítette azt, amely az utóbbi 50 'békeévben' érte."

Ha semmi más ezen a kerek világon, de a budapesti zsidók nemzetgyalázó és szovjet felszabadítási ünnepe örökre bizonyítja a nemzeti jobboldal, az Istóczyak, Gömbös Gyulák, Milotay Istvánok és Szálasi Ferenc igazságát, hogy magyar szocializmust, nemzeti Magyarországot nem lehet építeni addig, amíg az országhódítók, a magyar elnyomottak fölött regnálnak.

VLAGYIMIR PUTYIN BESZÉDE A BIZTONSÁGI POLITIKÁRÓL A 43. MÜNCHENI KONFERENCIÁN

Nagyon köszönöm, kedves Szövetségi Kancellár asszony, Teltschik úr, hölgyeim és uraim!

Igazán hálás vagyok, hogy meghívtak egy ilyen reprezentatív konferenciára, ahol több mint negyven nemzet politikusai, katonai tisztségviselői, vállalkozói és szaktekintélyei gyűltek össze.

A konferencia jellege lehetővé teszi, hogy mellőzhessem a túlzott udvariassági formulákat és a tekervényes, kellemes, de üres diplomáciai formulákban való beszédet. E konferencia formátuma lehetőséget nyújt, hogy elmondhassam, mit is gondolok valójában a nemzetközi biztonsági problémákról. Ha megjegyzéseim indokolatlanul polemikusnak, élesnek és pontatlannak tűnnének munkatársaim számára, kérem, ne haragudjanak rám! Ez végül is csak egy konferencia. És remélem, hogy beszédem első két-három perce után Teltschik úr nem kapcsolja fel a piros jelzést!

Tehát. Ismeretes, hogy a nemzetközi politika sokkal több, mint a katonai és politikai stabilitáshoz kötődő ügyek összessége. Magában foglalja a globális gazdaság stabilitását, a szegénység legyőzését, a gazdasági biztonságot és a civilizációk közötti dialógus kibontakoztatását.

A biztonságnak ezt az univerzális oszthatatlan jellegét az „egyvalaki biztonsága, mindenki biztonsága" alapelv fejezi ki. Ahogy Franklin D. Roosevelt a második világháború kitörésének első napjaiban mondta: „Amikor a békét valahol megtörik, akkor minden ország békéje veszélybe kerül."

Ezek a szavak ma is érvényesek. Konferenciánk témája – globális krízis, globális felelősség – egyébként példázza is ezt.

A világ csupán két évtizede még ideológiailag és gazdaságilag megosztott volt, és két szuperhatalom óriási stratégiai lehetőségein múlott a globális biztonság.

Ez a globális eltávolodás a legélesebb gazdasági és társadalmi problémákat a nemzetközi közösség és a világ tennivalóinak margójára tolta. És, mint minden háború, átvitt értelemben a Hidegháború is éles lőfegyvereket szabadított ránk. A hidegháborús blokk gondolkodásának ideológiai sztereotípiáira, kettős mércéire és egyéb tipikus aspektusaira utalok.

A Hidegháború után meghirdetett egypólusú világ sem jött el.

Az emberiség története kétségkívül keresztülment egypólusú periódusokon, és látott törekvéseket világuralomra. De mi nem történt meg a világtörténelemben?

De mi is az egypólusú világ? Akárhogyan is szépítgetjük ezt a kifejezést, végeredményben egyfajta helyzetre utal, jelesül egy központi autoritásra, egy központi hatalomra és egy központi döntéshozatalra.

Egy olyan világ ez, ahol egy az úr, egy az uralkodó. És végeredményben ez káros, nemcsak azokra, akik a rendszerben vannak, hanem magára az uralkodóra is, mert ez a rendszer belülről rombolja magát.

És ennek bizonyosan semmi köze a demokráciához. Mivel, mint tudjuk, a demokrácia a többség uralma a kisebbség véleményének és érdekeinek fényében.

Egyébként Oroszországot, minket, folyamatosan tanítanak a demokráciára. Ám valami okból azok, akik tanítanak minket, maguk nem akarnak tanulni.

Úgy gondolom, hogy az egypólusú modell nem csak elfogadhatatlan, hanem lehetetlen is mai világunkban. És ez nemcsak azért van így, mert ha egyéni vezetés lenne a mai – és pontosan a mai – világban, akkor a katonai, politikai és gazdasági források nem lennének elegendőek. Még fontosabb, hogy maga a modell is hibás, mert kiindulópontjánál nincsenek és nem is lehetnek meg a modern civilizáció morális alapjai.

E mellett, ami a mai világban történik – és még épphogy csak elkezdtük ezt megvitatni – arra való próbálkozás, hogy pontosan ezt az elképzelést – az egypólusú világ koncepcióját – vezesse be a nemzetközi ügyekre.

De milyen eredménnyel?

Egyoldalú és gyakran illegitim tettek még semmilyen problémát nem oldottak meg. Sőt, újabb emberi tragédiákat okoztak, és újabb feszültségforrásokat hoztak létre. Ítéljék meg maguk: sem a háborúk, sem a helyi, sem a regionális konfliktusok nem csökkentek. Teltschik úr nagyon finoman utalt erre. Ezekben a konfliktusokban nem kevesebb, hanem több ember hal meg, mint régebben. Sokkal, de sokkal több!

Ma a nemzetközi kapcsolatokban a hatalmi erő – katonai erő – majdnem fékevesztett és túlzott használatának vagyunk tanúi, egy olyan hatalmi erőének, amely a világot a permanens konfliktusok feneketlen mélyébe taszítja. Ennek eredményeképpen nincs elegendő erőnk, hogy átfogó megoldást találjunk ezekre a konfliktusokra. Politikai megoldást találni is lehetetlenné válik.

Azt látjuk, hogy a nemzetközi jog alapelveit egyre inkább lenézik. A független jogi normák pedig valójában egyre inkább közelítenek egyetlen állam jogi rendszeréhez. Egy állam, és ez természetesen elsősorban az Egyesült Államok, minden vonatkozásban átlépte nemzeti határait. Ez látható azon a politikai irányvonalon, a gazdasági, kulturális és oktatáspolitikán, amit más nemzetekre kényszerít. Kinek is tetszik ez? Ki boldog ettől?

A nemzetközi kapcsolatokban egyre erősebb a kívánalom, hogy egy adott kérdést az aktuális politikai klíma alapján az úgynevezett politikai célszerűségnek megfelelően oldjanak meg.

Ez természetesen, nagyon veszélyes. Ez azzal az eredménnyel jár, hogy senki sem érzi magát biztonságban. Hangsúlyozni akarom – senki sem érzi magát biztonságban! Mert senki sem érezheti, hogy a nemzetközi törvény olyan, mint egy kőfal, ami megvédi. Az efféle politika természetesen fegyverkezési versenyre sarkall.

A hatalom dominanciája kétségkívül számos országot arra késztet, hogy tömegpusztító fegyverekre tegyen szert. Sőt, újabb jelentős fenyegetések tűntek fel – habár ezek korábban is ismertek voltak –, és mára az olyan fenyegetések, mint a terrorizmus, globális jelleget öltöttek.

Meggyőződésem, hogy elérkeztünk ahhoz a döntő pillanathoz, amikor komolyan fontolóra kell vennünk a globális biztonság szerkezetét.

Az a feladatunk, hogy a nemzetközi dialógusban megtaláljuk a felek érdekei közötti ésszerű egyensúlyt. Különösen, mivel a nemzetközi porond annyira változatos és oly gyorsan változik – változik számos országban és régióban a dinamikus fejlődés fényében.

A Szövetségi Kancellár Asszony ezt már említette. A vásárlóerő paritásával mért egyesített GDP az olyan országokban, mint India és Kína már most is nagyobb, mint az Egyesült Államokban. És hasonló számítás szerint a BRIC országok – Brazília, Oroszország, India és Kína – GDP-je meghaladja az EU kumulatív GDP-jét. Szakértők szerint ez az eltérés a jövőben csak növekedni fog.

Nincs okunk kételkedni abban, hogy a globális gazdasági növekedés új központjainak gazdasági potenciálja kétségtelenül politikai hatássá alakul és erősíti a többpólusúságot.

Ezzel összefüggésben a multilaterális [többoldalú] diplomácia szerepe is jelentősen nő. Az olyan alapelvekre való igény, mint a nyitottság, átláthatóság és megjósolhatóság a politikában kiaknázatlan, a hatalmi erő alkalmazásának tényleg kivételes eszköznek kellene lennie, hasonlóan ahhoz, ahogy egyes államok igazságszolgáltatási rendszerei a halálbüntetéssel élnek.

Ma azonban ezzel ellentétes tendenciának vagyunk tanúi, azaz egy olyan helyzetnek, amelyben országok, ahol a halálbüntetés még gyilkosok és más, veszélyes bűnözők esetében sem engedélyezett, nyíltan részt vesznek jogosnak nehezen nevezhető katonai hadműveletekben. És ami azt illeti, ezek a konfliktusok emberek halálát okozzák – emberek százezreinek halálát!

Ám ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy vajon nem kellene-e az országokon belüli különféle konfliktusokkal, autokrata rezsimekkel, önkényuralkodókkal és a tömegpusztító fegyverek terjedésével szemben semlegesnek és távolságtartónak lennünk? Ami azt illeti, ez volt annak a kérdésnek is a lényege, amit kedves kollégánk Lieberman úr tett fel a Szövetségi Kancellárnak. Ha helyesen értelmeztem kérdését (Lieberman úrhoz szólva), akkor igen, ez komoly dolog! Lehetünk semleges megfigyelők látva, hogy mi történik? Megpróbálok kérdésére is válaszolni: természetesen nem.

De van-e eszközünk szembeszállni ezekkel a fenyegetésekkel? Természetesen, igen. Elegendő, ha egy pillantást vetünk a közelmúlt történetére. Országunk vajon nem békésen tért át a demokráciára? Valóban a szovjet rezsim békés átalakulásának voltunk tanúi – békés átalakulásnak! És micsoda rezsim volt az! Mennyi fegyverrel, beleértve nukleáris fegyvereket is! Miért kéne most minden adandó alkalommal bombázásba és lövöldözésbe fognunk? Ez az az eset, amikor a közös romlás fenyegetettsége nélkül nincs elég politikai kultúránk a demokratikus értékek és a törvény tiszteletére?

Meggyőződésem, hogy egyedül az Egyesült Nemzetek Kartája dönthet arról, hogy végső esetben katonai erő használatához folyamodhatunk. Ezzel kapcsolatban, vagy én nem értettem meg, amit kollégánk, az olasz védelmi miniszter mondott, vagy amit mondott, az pontatlan volt. Mindenesetre én úgy értettem, hogy a hatalmi erő használata csak akkor lehet jogos, ha a döntést a NATO, az Unió vagy az ENSZ hozza. Ha tényleg így gondolja, akkor másként látjuk a dolgot. Vagy nem jól hallottam. A hatalmi erő használata csak akkor tekinthető jogosnak, ha a döntést az ENSZ hozta. Nincs szükségünk arra, hogy az ENSZ-et a NATO vagy az Unió helyettesítse. Amikor az ENSZ valóban egyesíti a nemzetközi közösség erőit, és valóban képes lesz reagálni a különféle országokban zajló eseményekre, amikor többé nem kicsinyeljük le a nemzetközi jogot, akkor majd a helyzet változhat. Másként ez a helyzet pusztán zsákutcába vezet, és a komoly hibák száma megsokszorozódik. Emellett szükséges megbizonyosodnunk arról, hogy a nemzetközi jognak univerzális jellege legyen, normáinak koncepciójában és alkalmazásában is.

És nem feledhetjük, hogy a demokratikus politikai lépéseknek szükségszerűen egyeztetéssel és fáradságos döntéshozatali folyamatokkal kell együtt járniuk.

Kedves hölgyeim és uraim!

A nemzetközi kapcsolatok destabilizációjának potenciális veszélye kapcsolatban áll a lefegyverkezési kérdés nyilvánvaló stagnálásával.

Oroszország támogatja a dialógus megújítását ebben a fontos kérdésben.

Fontos megőriznünk a pusztító fegyverekkel kapcsolatban a nemzetközi jogi kereteket, és ezzel folyamatosságot biztosítanunk a nukleáris fegyverek csökkentésének folyamatában.

Az Egyesült Államokkal együttesen megállapodtunk, hogy stratégiai nukleáris rakéta-készleteinket 2012. december 31-ig 1700-2000 nukleáris robbanófejre csökkentjük. Oroszország szigorúan teljesíteni akarja a vállalt kötelezettségeket. Reméljük, hogy partnereink is átláthatóan cselekszenek, és nem tesznek majd félre az esős napokra néhányszáz felesleges nukleáris robbanófejet. És ha az új amerikai védelmi miniszter kijelenti, hogy az Egyesült Államok nem fog ilyen felesleges fegyvereket raktárakban, vagy mondhatnánk, párnák és takarók alatt rejtegetni, akkor javaslom, hogy mindannyian felállva üdvözöljük ezt a bejelentést. Nagyon jelentős bejelentés lenne.

Oroszország szigorúan tartja és továbbra is tartani fogja magát az Atomsorompó Egyezményhez, valamint a rakéta-technológiák multilaterális felügyeleti kormányzati rendszeréhez. Ezekben a dokumentumokban lefektetett alapelvek univerzálisak.

Ezzel kapcsolatban szeretném felidézni, hogy az 1980-as években a Szovjetunió és az Egyesült Államok megállapodást írt alá számos kis- és közép-hatótávolságú rakéta megsemmisítéséről, de ezek a dokumentumok nem univerzális jellegűek.

Ma sok más országnak is vannak ilyen rakétái, beleértve a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságot, a Koreai Köztársaságot, Indiát, Iránt, Pakisztánt és Izraelt is. Több ország dolgozik ezeken a rendszereken és tervezi, hogy ezeket fegyverar-

zenáljának részévé teszi. Ám, csak az Egyesült Államok és Oroszország visel felelősséget azért, hogy ne hozzon létre ilyen fegyverzet-rendszereket.

Nyilvánvaló, hogy ilyen feltételek mellett gondolnunk kell saját biztonságunk biztosítására.

Ugyanakkor lehetetlen jóváhagynunk új, magas technológiás destabilizáló fegyverek megjelenését. Szükségtelen mondani, hogy ez azokra az intézkedésekre utal, amelyekkel elejét vehetjük, hogy az összeütközéseknek újabb teret engedjünk, különösen a világűrben. A csillagok háborúja már nem fantázia – hanem valóság.

Az 1980-as évek közepe táján amerikai partnereink már be tudták fogni saját műholdjaikat.

Oroszország véleménye szerint a világűr militarizációjának beláthatatlan következményei lehetnek a nemzetközi közösségre, és egy nukleáris korszak eljövetelét idézik elő. Nem egyszer tettünk kezdeményezéseket azzal a célzattal, hogy megakadályozzuk a fegyverek használatát a világűrben.

Szeretném ma elmondani, hogy készítettünk egy egyezménytervezetet a fegyverek világűrben való alkalmazásának megakadályozására. A közeljövőben ezt hivatalos javaslatként szétküldjük partnereinknek. Dolgozzunk ezen együtt!

Azok a tervek, hogy a rakétaelhárító védelmi rendszer egyes elemeit kiterjesszék Európára, nem segíthetnek, csak zavaróak lehetnek. Kinek van szüksége arra, ami ezesetben elkerülhetetlenül egy fegyverkezési verseny következő lépése lenne?

Az úgynevezett problémás országoknak nincsenek öt-nyolcezer kilométer hatótávolságú rakétalövedékeik, amelyek Európának tényleg fenyegetést jelentenének. És a közeljövőben és a jelen kilátások szerint beláthatóan nem is lesznek. És az a feltételezés, hogy például Nyugat-Európán át amerikai területre Észak-Koreából rakétát lőnének ki, nyilvánvalóan ellentmond a ballisztikai törvényeknek. Ahogy Oroszországban mondjuk, ez olyan mintha a jobb kezünkkel akarnánk a bal fülünket megfogni.

És itt, Németországban, muszáj megemlítenem, hogy az Európai Hagyományos Fegyveres Erőkről Szóló Egyezmény helyzete milyen siralmas.

Az Európai Hagyományos Fegyveres Erőkről Szóló Alkalmazott Egyezményt 1999-ben írták alá. Egy új geopolitikai valóság, vagyis a varsói blokk kiiktatásával számoltak. Hét év telt el, és csak négy állam ratifikálta a dokumentumot, beleértve az Orosz Köztársaságot is.

A NATO országai nyíltan kijelentették, hogy ezt az egyezményt nem fogják ratifikálni, beleértve a szárny-korlátozásokra vonatkozó intézkedéseket is (bizonyos számú fegyveres erő telepítését a szárnyzónákba), amíg Oroszország meg nem szünteti katonai támaszpontjait Grúziában és Moldovában. Hadseregünk gyorsított eljárással távozik Grúziából. Amint mindnyájan tudják, megoldottuk grúz kollegáinkkal fennálló problémáinkat. 1500 katonánk van Moldovában, akik békefenntartó tevékenységet folytatnak, valamint védik a szovjet időkből fennmaradt lőszerraktárakat. E kérdésben folyamatosan tartjuk a kapcsolatot Solana úrral, aki ismeri helyzetünket. Készen állunk az ezirányú további lépésekre.

És mi történik ezalatt? Ugyanekkor az úgynevezett mozgósítható arcvonal amerikai támaszpontjai egyenként ötezer emberrel állnak fel. Az derül ki, hogy a NATO arcvonal-erőit határainkra telepítette, mi pedig továbbra is szigorúan betartjuk az Egyezményben vállalt kötelezettségeinket, és egyáltalán nem reagálunk ezekre a lépésekre.

Szerintem nyilvánvaló, hogy a NATO terjeszkedésének semmi köze a Szövetség modernizációjához vagy Európa biztonságának biztosításához. Ellenkezőleg, komoly provokációt jelent, ami csökkenti a kölcsönös bizalom mértékét. Jogunk van megkérdezni: Ki ellen irányul ez a terjeszkedés? És mi lett nyugati partnereink biztosítékaival, amiket a Varsói Egyezmény felszámolása után adtak? Hol vannak ma azok a nyilatkozatok? Senki sem emlékszik azokra. Veszem magamnak a bátorságot, és emlékeztetem a hallgatóságot, hogy mi hangzott el. A NATO főtitkárának, Wörner úrnak 1990. május 17-i brüszszeli beszédét idézném. Ezt mondta: „készek vagyunk arra, hogy német területen kívülre ne telepítsünk NATO hadsereget, és ez a tény a Szovjetuniónak stabil biztonsági garanciát ad". Hol vannak ezek a garanciák?

A Berlini Fal köveit és betontömbjeit ajándékként már rég szétosztogatták. Ám nem feledhetjük, hogy a Berlini Fal leomlása csak egy történelmi választásnak köszönhetően vált lehetővé – és ez is a mi népünk választása volt, az orosz népé – a demokráciáért, a szabadságért, a nyitottságért és a nagy európai család minden tagjával való őszinte partnerkapcsolatért született választás.

És most újabb elválasztó vonalakat és falakat akarnak építeni – ezek a falak talán virtuálisak, de mindazonáltal elválasztanak, kettévágják kontinensünket. Lehetséges, hogy megint hosszú évekre, évtizedekre és több politikus generációra lesz szükség, hogy megszüntessék és lebontsák ezeket az újabb falakat?

Kedves hölgyeim és uraim!

Egyértelműen az atomsorompó uralmának erősítése mellett vagyunk. A jelenlegi nemzetközi jogi alapelvek lehetővé teszik, hogy békés célokra nukleáris fűtőanyag előállításához szükséges technológiákat fejlesszünk. És sok ország jó okkal akar saját nukleáris energiát létrehozni energia-függetlensége alapjául. Ám azt is tudjuk, hogy ezekből a technológiákból rövidúton nukleáris fegyverek lehetnek.

Ez komoly nemzetközi feszültséget teremt. Az Irán nukleáris programja körüli helyzet világos példával szolgál erre. És ha a nemzetközi közösség nem talál észszerű megoldást ennek az érdekeltségproblémának a megoldására, a világ hasonló, destabilizáló kríziseket fog elszenvedni, mivel több küszöbország van, nemcsak Irán. Mindnyájan tudjuk ezt. Állandó harcot fogunk folytatni a tömegpusztító fegyverek terjedésének fenyegetése ellen.

Múlt évben Oroszország kezdeményezte, hogy urándúsításra nemzetközi központokat hozzanak létre. Nyitottak vagyunk arra, hogy ne csak Oroszországban legyenek ilyen központok, hanem olyan más országokban is, ahol jogszerű alapja van a nukleáris energia polgári felhasználásának. Azok az országok, amelyek nukleáris energiát akarnak fejleszteni, garantálhatnák, hogy ezekben a központokban való közvetlen részvételükön keresztül kapják az üzemanyagot. A központok pedig természetesen, szigorú IAEA felügyelet alatt működnének.

A George W. Bush, amerikai elnök által előterjesztett legutóbbi kezdeményezések egybevágnak az orosz kezdeményezésekkel. Úgy gondolom, Oroszország és az Egyesült Államok tárgyilagosan és egyenlően érdekeltek abban, hogy a tömegpusztító fegyverek telepítése és uralma egyre erőteljesebb atomsorompó alá essék. Pontosan a mi országaink, a vezető nukleáris és rakétahatalmak, azok, amelyeknek vezetőkként kell fellépniük újabb, szigorúbb atomsorompó-intézkedések kidolgozásában. Oroszország készen áll erre a munkára. Jelenleg is tárgyalásokat folytatunk amerikai barátainkkal.

Általánosságban arról kellene beszélnünk, hogy létrehozunk egy teljes, politikailag ösztönző és gazdaságilag serkentő rendszert, minélfogva az államoknak nem lenne érdeke, hogy a nukleáris üzemanyag-körben saját hatalmat építsenek ki, de ettől még meg lenne a lehetőségük, hogy nukleáris energiát fejlesszenek, és energia-lehetőségeiket megerősítsék.

Ezzel kapcsolatban részletesebben a nemzetközi energia-együttműködésről fogok beszélni. A Szövetségi Kancellár asszony is szólt erről röviden – említette, érintette a témát. Oroszország az energiaszektorban egységes piaci alapelveket és mindenkinek átlátható feltételeket kíván teremteni. Nyilvánvaló, hogy az energiaárakat a piacnak kell meghatároznia, ahelyett hogy az politikai spekuláció, gazdasági nyomás vagy zsarolás tárgya lenne.

Nyitottak vagyunk az együttműködésre. Minden fontos energia-projektünkben részt vesznek külföldi vállalatok. Különféle becslések szerint az oroszországi olajkitermelés 26%-át – kérjük, gondolkodjanak el ezen a számon –, tehát az oroszországi olajkitermelés 26%-át külföldi tőke végzi. Próbáljanak csak hasonló példát találni, ahol kiterjedt orosz üzlet nyugati országokban kulcsfontosságú gazdasági szektorokban vesz részt. Ilyen példa nem létezik! Erre nincs példa.

Felidézném az Oroszországon belüli külföldi beruházások és Oroszország külföldi beruházásainak paritását. A paritás körülbelül 15 az 1-hez. És ez nyilvánvaló példája az orosz gazdaság nyitottságának és stabilitásának.

A gazdasági biztonság az a szektor, amelyben mindenkinek egyenalapelvekhez kell tartania magát. Készek állunk a tiszta versenyre.

Ezen okból az orosz gazdaságban egyre több és több lehetőség jelenik meg. Szakértők és nyugati partnereink tárgyilagos értékelést adnak ezekről a változásokról. Oroszország teljes OECD hitelképessége javult, és Oroszország a negyedik csoportból a harmadikba lépett át. Münchenben ma szeretném megragadni az alkalmat, hogy német kollegáimnak megköszönjem a fenti döntésben nyújtott segítségét.

Továbbá, mint tudják, Oroszország WTO-hoz való csatlakozásának folyamata végső fázisába lépett. Rámutatnék, hogy hosszú, nehéz megbeszélések során nem egyszer hallottunk a szólásszabadságról, a szabadkereskedelemről és az egyenlő esélyekről, de valami okból kizárólag az orosz piac vonatkozásában.

Van még egy fontos kérdés, amely közvetlen hatással van a globális biztonságra. Ma sokan beszélnek a szegénység elleni küzdelemről. Mi is történik valójában ezen a területen? Egyrészt pénzügyi forrásokat különítenek el a világ legszegényebb országait segítő programokhoz – néha jelentős pénzügyi forrásokat. Ám, hogy őszinték legyünk – és ezt itt sokan tudják – az adományozó országok vállalatainak fejlődéséhez kacsolódóan. Másrészt pedig, a fejlett országok egyidejűleg megtartják mezőgazdasági szubvencióikat és korlátozzák egyes országok hozzájutását a magas technológiás termékekhez.

Mondjuk ki a dolgokat, ahogy vannak – az egyik kéz jótékony segítséget oszt, a másik pedig nemcsak megőrzi a gazdasági hátrányt, de le is fölözi az ebből származó hasznot. A növekvő társadalmi feszültség a sújtott régiókban kétségtelenül a radikalizmus, szélsőségesség növekedését eredményezi, valamint táplálja a terrorizmust és a helyi konfliktusokat. És ha ez egy olyan régióban történik, mint – mondjuk – a Közel-Kelet, ahol a feszültség, hogy a világ tisztességtelen, egyre nő, akkor megvan a veszélye a globális destabilizációnak.

Nyilvánvaló, hogy a világ vezető országainak látniuk kell ezt a fenyegetést. És ezért a globális gazdasági kapcsolatoknak demokratikusabb, tisztességesebb rendszerét kell kiépíteniük, egy olyan rendszert, amely mindenkinek megadja a fejlődés lehetőségét.

Kedves hölgyeim és uraim, a Biztonsági Politikáról Szóló Konferencián lehetetlen nem említeni az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (OSCE) tevékenységét. Amint ismeretes, ezt a szervezetet azért hozták létre, hogy a biztonság minden aspektusát vizsgálja: hadi, politikai, gazdasági és emberi aspektusát, különösen pedig az e területek közötti kapcsolatokat.

Mit látunk, mi történik ma? Azt látjuk, hogy ez az egyensúly nyilvánvalóan rombadőlt. Az emberek az OSCE-t olyan alantas eszközzé próbálják alakítani, melynek célja egy ország vagy országcsoport külpolitikai érdekeinek elősegítése. És ezt a feladatot szintén az OSCE bürokratikus apparátusa végzi, amelynek egyáltalán semmi köze az alapító atyákhoz. A döntéshozatali folyamatokat és az úgynevezett nem-kormányzati szervezetek bevonását ehhez a feladathoz igazították. Ezek a szervezetek formálisan függetlenek, de céltudatosan finanszírozottak, és ezért irányítás alatt állnak.

Az alapítóiratok szerint a humanitárius szférában az OSCE célja segíteni a tagországokat, hogy kérésükre a nemzetközi emberjogi normákat elismerjék. Ez fontos feladat. Mi támogatjuk. Ám ez nem jelenti az országok belügyeibe való beavatkozást, különösen pedig azt nem, hogy egy olyan rezsimet ültetünk a nyakukra, amely meghatározza, ezeknek az országoknak hogyan kell élniük és fejlődniük.

Nyilvánvaló, hogy efféle beavatkozás egyáltalán nem segíti elő demokratikus államok kibontakozását. Ellenkezőleg, függővé teszi őket, és következésképpen politikailag és gazdaságilag instabillá.

Reméljük, hogy az OSCÉ-t elsődleges feladatai fogják irányítani, és az uralkodó államokkal tiszteleten, bizalmon és átláthatóságon alapuló kapcsolatokat fog kiépíteni!

Kedves hölgyeim és uraim!

Összegzésképp a következő megjegyzést tenném. Nagyon gyakran folyamodnak hozzánk – és hozzám személyesen – partnereink, beleértve európai partnereinket is, azzal, hogy Oroszország vállaljon egyre aktívabb szerepet a világügyekben.

Ezzel kapcsolatban egy apró megjegyzést tennék. Aligha szükséges bennünket erre ösztökélni. Oroszország több, mint ezeréves történelmű ország, és gyakorlatilag mindig élt azzal az előjoggal, hogy független külpolitikát folytasson.

Nem fogjuk ma megváltoztatni ezt a hagyományt. Ugyanakkor mindannyian tudatában vagyunk, hogy miképpen változott meg a világ, és reális elképzelésünk van lehetőségeinkről. És természetesen, olyan felelős és független partnerekkel kívánunk együttműködni, akikkel együttdolgozhatunk egy tisztességes és demokratikus világrend megalkotásán, ami biztonságot és jómódot biztosít nem csak kiválasztott keveseknek, hanem mindenkinek.

Köszönöm figyelmüket.

(2007. 02. 10.
A beszéd oroszul hangzott el
Ford.: Parragh Mónika)

RUDOLF-PER 12. TÁRGYALÁSI NAP – UTOLSÓ AKTUS

2007. március 15.

(Günter Deckert tudósítása, W. G. Müller megjegyzéseivel és kommentárjaival)

A revizionizmus újabb győzelme. Az ellenség felfedte arcát, és az arc nem szép, hanem tudatlan, arrogáns és brutális. A ténybizonyítékok minden bemutatását elvetették és az összes szakértő meghallgatását megtagadták. Könyvei közül legalább egyet, az *„Előadások a holocaustról”* címűt el fogják égetni a legdemokratikusabb Németországban, amely valaha is létezett. A belőle származó bevételt el fogja tőle lopni az állam – azért, hogy elküldje Izraelnek?

Emberi méltóságát megsértették azáltal, hogy megbilincselve vitték a bíróságra.

Egy kicsit több rendőr (van jelen), mint általában (elvégzik) a mindvégig nagyvonalúan folytatott, szokásos ellenőrzéseket. – A média és a hallgatóság érdeklődése korlátozott. – A nagy teremmel szemközt két csapat, kamerával, közülük az egyik az Al Dzsazira arab TV Berlini Tudósítóstábja. A termen belül nincs fényképezés. A sajtó nem készít felvételeket, sem a termen belül, sem azon kívül. Az újságírók testületéből heten vannak jelen, közöttük a „Mannheim Morgen” újságírója (MM).

A kezdést 16 óra 15 percre tervezték, a tényleges kezdés azonban 16 óra 19 perckor volt. A hallgatóság soraiból csak kevesen keltek fel amikor G. Rudolf megjelent a teremben, kevéssel azelőtt, hogy a Bíróság előjött a „katakombából”.

Grossmann ügyészen, Bock ügyvéden és a Bossi-Bureau emberén kívül hét rendőr és egy bírósági hivatalnok volt jelen – valamennyien felfegyverkezve. Továbbá egy személy az Állambiztonsági Rendőrség tagjai közül.

Az egyéb jelenlévők mintegy ötvenen voltak, közülük három nő az antifasiszta (zsidó?) sarokból, egyikük a közismert Hunchback. – Néhány ember hosszú utat tett meg.

Amikor a Bíróság, ismert összetételében, belépett a terembe, mindenkinek fel kellett állnia, eleget téve a „jó modornak”, mivel az ülve maradást a Bíróság megvetésének értelmeznék, hiszen a Bíróság (a feltevés szerint) a „nép nevében” szolgáltat igazságot. Általában (az engedetlenséget) normális körülmények között megfelelő büntetéssel sújtják. [**Úgy tűnik, hogy az az eszme, miszerint engedetlenség, ha nem állnak fel, ellentmond annak az eszmének, mely szerint az ítélkezés a „nép nevében” történik. Milyen nép nevében? –** *W. G. Müller*]

A Bíróság elnöke, Schwab, kihirdeti az ítéletet, amelyet a hallgatóság állva hallgat végig:

1. 30 hónapi börtön – ugyanannyi, amennyit az ügyész indítványozott:

2. 21 600 euro pénzbüntetés (az *„Előadások a holocaustról”* című könyv 720 példányának eladási áráért):

3. az *„Előadások a holocaustról”* elkobzása…, ami a példányok megsemmisítését jelenti: ez megnehezíti, hogy bárki hozzájusson e könyv példányaihoz. [Micsoda? **Könyvégetések a legdemokratikusabb államban, amely valaha is létezett német földön? –** *W. G. Müller*]

Ezután elrendelték, hogy a hallgatóság üljön le.

Schwab ítéletindokolása a következő:

– G. Rudolf visszaeső bűnös (a Stuttgarti Megyei Bíróság 1995-ben 14 havi börtönre ítélte a „Rudolf-szakértői jelentésért”).

– A 130. § minden kritériumának eleget tesz az eset: az igazság ellen irányul, mivel ő tagadja a holocaustot…, ezáltal sérti a halottak emlékét. Folytatólagosan a holocausttagadás előmozdítóinak ismert stílusában ír.

– A szólásszabadság ide nem vonatkozik, mivel az Alaptörvény szerint az korlátozhatja a harmadik személy védelmét, és a Német Szövetségi Köztársaság ezen az úton jár, mert ez az út nem vitatható. [Micsoda? **A halottak még mindig élő személyek? Meddig? –** *W. G. Müller*]

– Az Alaptörvénynek, a tudományok szabadságával kapcsolatos 5. szakasza sem alkalmazható, mivel ő nem tudományos módon dolgozik és dolgozott. [Minden **kérelmet, amely annak meghatározására irányult, hogy G. Rudolf tudományosan tevékenykedett-e vagy sem, elutasított a bíró. Hogyan lenne a bíró képesítve ennek megállapítására minden tudományos képzettség nélkül? –** *W. G. Müller*] Ő csak kiértékelte mások (munkáját) [Leplezetlen **HAZUGSÁG!!! Hol van ennek az állításnak a bizonyítéka? –** *W. G. Müller*] és azzal kérkedett, hogy ő egyedül „magába szedett minden bölcsességet egy kanállal”. [**Ugye, okos ez a fickó? Ezért járt jogi iskolába? Rudolf sohasem állította magáról, hogy „bölcs”. Ezt a „bölcsességet” egy további mocskolódásként tulajdonították neki. Egyáltalán nem a „bölcsesség” volt a vitatéma: a tények voltak azok. De sokkal nehezebb vitatkozni a tényekről. De ez a tipikusan zsidó módszer: amikor nem képes elutasítani a tényeket, az ismeretlenség homályában hagyja vagy bemocskolja a hírvivőt. Vagy a legjobb módszer: hajszát indít ellene és börtönbe csukatja. –** *W. G. Müller*] „Ne tartsa magát fontosnak!”. Az ügyész már megmondta neki ezt, és ez a helyes álláspont. [Hogyan **és mikor állította magáról G. Rudolf azt, hogy fontos? Soha, sehol. Ő eléggé tudós ahhoz, hogy tudja: csakis az ő tudományos képesítéssel rendelkező társai hozhatnak róla ilyen ítéletet. És közülük sokan éppen ezt tették. Ha viszont ő *nem* fontos, miért büntették meg? –** *W. G. Müller*]

– Schwab a „tudomány” szónak ezt az értelmezését a Karlsruhe-i Alkotmánybírósággal védi, amelyet G. Rudolf erőteljesen támadott. [Németországnak **nincs Alkotmánya. A német népet mind a mai napig nem kérdezték meg sohasem (például népszavazás keretében), hogy jóváhagyj-e valamilyen Alkotmányt. –** *W. G. Müller*] Az Alkotmánybíróság fogalmazása nagyon jól sikerült. [Fel van-e hatalmazva a bíró, hogy megítélje felettesei munkájának értékét? – *W. G. Müller*] Általános értelemben ezt mondta: „…Tudományos az, ami az igazság felfedezését szolgálja formában és tartalmában.” [Milyen **értelemben nem szolgálja G. Rudolf munkássága az igazság felfedezését? Hol és mikor hazudott, torzított, hagyott el, vagy tett hozzá a tényekhez, hol és mikor nem vett figyelembe, hamisított, koholt stb. valamit a bizonyítékai közül? –** *W. G. Müller*] Egyedül a Bíróságok vannak abban a helyzetben, hogy kiértékeljék a megfelelő tudományos szigorúság kérdését. [Minden **kérelmet, amely arra irányult, hogy tudományos végzettséggel rendelkező szakértőknek tegyék fel ezt a kérdést, ismételten elutasított ez a bíró. A bíróknak nincs tudományos, illetve történelmi képzettségük, illetve ismeretük, amely alkalmassá tenné őket erre az értékelésre. Mit szólna ahhoz a bíró, ha tudósok vagy történészek hoznának jogi ítéleteket? Ez a kijelentés egyedül ennek a bírónak arroganciáját, tudatlanságát és a hatalom által kiváltott őrületét bizonyítja. –** *W. G. Müller*]

– További alátámasztásként Schwab idéz az *„Előadások a holocaustról”* különféle helyeiről, különválasztja és támadja azokat, anélkül, hogy érdekelné, hogy fogadja azt G. Rudolf. – Irgalomból számításba vették, hogy G. Rudolf elkerülte, hogy valaki másnak a szekere elé legyen fogva, és a (Bossi) ügyvéden keresztül kinyilvánította azt a szándékát, hogy vissza akar vonulni és normális családi életet óhajt élni. Ezt megteheti, ameddig megtartja a Német Büntető Törvénykönyv normáit.

– A büntetésre vonatkozó döntést illetően számításba lett véve, hogy ő megvallotta a tetteit, azokat objektíve és szubjektíve szemlélve. [Érdekes **megállapítás. Tudja-e bárki is, hogyan szemlélnek egy vallomást objektíve vagy szubjektíve? Ha az emberek nem értik a bírót, ez még mindig érvényes ítélet? –** *W. G. Müller*] A büntetés csökkentése érdekében fontolóra lett véve, hogy ő érzékeny a bebörtönzésre, és hiányzik a családja (az USÁ-ban van).

– Ezt a büntetést növeli a korábbi jelentős büntetés (Stuttgarti Megyei Bíróság), az, hogy a revizionizmus volt a megélhetési forrása, [**Mi a baj ezzel? Számtalan zsidó ír könyveket, készít filmeket, tart előadói utakat, működik mint ügyvéd, újságíró stb. a „holocausttal” kapcsolatban annyira, hogy az egy teljes iparággá virágzott ki, ahogy ezt például Norman Filkenstein dokumentálta. De egy német nem teheti ezt? Más törvények vonatkoznak a németekre? –** *W. G. Müller*] és még felhasználta az internet lehetőségeit is. [Közvetlen **támadás az interneten való szólásszabadság ellen. *A németeket előtérbe helyezve.* A zsidók nagyon igénylik őket. –** *W. G. Müller*]

– Az internetes cselekményért járó 20 hónapot „engedték el” az *„Előadások a holocaustról”* című könyvért járó 22 hónap helyett. Ebből adódóan 36 hónap összbüntetés volt tervezve, amely a bűnért járó megfelelő büntetés volt.

Befejezésül a bíró a következő határozatokat hirdette ki:

1. Az elkobzási határozatot érvénytelenítették (az *„Előadások a holocaustról”* eladott példányai miatt) 21 600 eurora változtatták.

2. A 2007. január 29-i letartóztatási határozat érvényben marad. Ez szigorított börtönt jelent, ami magában foglal bizonyos korlátozásokat a börtönbüntetés letöltése folyamán (ez azt jelentheti, hogy korábbi szabadon bocsátás nem lesz engedélyezhető, és/vagy kiegészítő elzárást is le kell töltenie).

Röviddel ezután a Bossi Bureau-ból való ügyvéd szót kért és G. Rudolf-val röviden összepillantva kijelentette, hogy ebben az ügyben tartózkodni akarnak a további jogi eszközök igénybevételétől. Schwab Grossmannhoz fordul. Majd „rövid gondolkodás” után (?) kihirdeti, hogy az ügyész egyetért.

Ezért a Bíróság elnöke most kihirdetheti, hogy ez az ítélet jogerős. A következő jogok ezáltal érintetlenül maradnak: a) a felülvizsgálathoz való jog, b) fellebbezési jog az Alkotmánybírósághoz, c) fellebbezési jog az elzászi Strasbourgban lévő Európai Emberjogi Bírósághoz.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Tudós-Takács János

ANGOLSZÁSZ TERRORBOMBÁZÁSOK BUDAPEST ELLEN

1944. április 3-án a déli órákban az amerikai légierő végrehajtotta Budapest ellen az első terrorbombázást a második világháború során. Ezt az első támadást az angolszászok sűrűn ismétlődő támadásai követték az egész 1944-es év során. Éjjel az angolok, nappal az amerikaiak támadták a magyar fővárost. De mielőtt ezekről a terrortámadásokról részletesebben szólnánk, tanulságos megvizsgálni, hogy mi volt a szándékuk az angolszászoknak ezekkel a barbár akciókkal.

E kérdés megválaszolása végett vissza kell mennünk az 1941-es év végéig, amikor Churchill felkérte Frederick Lindemann professzort, hogy javasoljon olyan bombázási stratégiát, amellyel Nagy-Britannia meg tudja törni a német harci morált.

Lindemann végső, 1942. március 30-i jelentése szerint a szőnyegbombázási stratégia feltétlenül meg tudja törni az ellenség szellemét, ha a több, mint 100 000 lakosú 58 német város munkások lakta kerületei képezik a fő célpontot. Lindemann így érvelt: „Minden bombázó élete során mintegy 40 tonna bombát dob le. Ha ezek beépített területre hullnak, körülbelül 4000-8000 embert tesznek hajléktalanná.” 1942 márciusa és 1943. június vége között az egész német lakosság egyharmada hajléktalanná tehető, feltéve, ha az ipari erőforrások erre a küzdelemre összpontosulnak.

A Lindemann-jegyzőkönyv kommentálás végett Blaskett professzorhoz és egy másik kiváló tudóshoz, Henry Tizard professzorhoz került. Mindketten elvetették Lindemann számításait, mivel komoly hibákat találtak benne. Mindketten rámutattak, hogy Lindemann egy szőnyegbombázási offenzíva sikerét hatszorosan túlértékelte. Mindkettőjük véleményét visszautasították, így tehát Lindemann javaslatai szerint kezdte meg Nagy-Britannia az 1942-es év folyamán a nagy német városok bombázását, amelyek kettős csúcspontja a Hamburg elleni 1943. július 24. és augusztus 3. közötti légitámadás-sorozat, és az 1945. február 13-14-i, Drezda elleni három légitámadás volt. Az előbbiek 31 647 halottja van regisztrálva, az utóbbi áldozatainak száma pontosan megállapíthatatlan, de 100 000-250 000 közöttire tehető az elhunyt polgári lakosok száma. De a mintegy két éven át, éjjel-nappal folyó légitámadások során a többi nagyobb német városban is összesen több tízezer polgári lakos pusztult el. Vagyis nemcsak a hajléktalanná tétel volt az angol stratégiai cél, hanem a német polgári lakosság tömeges pusztítása is, annak érdekében, hogy a német harci morált megtörjék. A szőnyegbombázásokhoz még 1942 folyamán az amerikai légierő is csatlakozott.

Amint Elisabeth Corwin kimutatta tanulmányában 1987-ben a California-egyetem számára, az angol kormány ezt a politikáját sikeresen elrejtette a nyilvánosság elől 1961 márciusáig, amikor ezt nyilvánosság elé tárta C.P. Snow „*Science and Goverment*” (Tudomány és kormány) című kis kötetében. Ezt azután a következő szeptemberben beismerték a Németország elleni Stratégiai Légi Offenzíva Hivatalos Történetében.

A Lindemann által javasolt szőnyegbombázási stratégia óriási pusztításai ellenére sem érte el a célját; nem demoralizálta, sőt nagyobb ellenállásra késztette a német lakosságot, mivel az angolszász kegyetlenségeket a saját bőrükön tapasztalták, és így nem volt nehéz elképzelniük, hogy ellenséges győzelem esetén milyen bánásmódra számíthatnak, főleg az 1943 januári Casablancai Nyilatkozat után, amely deklarálta, hogy a szövetségesek csak feltétel nélküli megadást fogadnak el. Így hát egyetlen nappal sem rövidítette meg a háborút ez a stratégia. Lindemann mégis megkapta javaslatáért a maga jutalmát a háború után: névváltozása után elnyerte a lordi címet: Frederick Lidermann Lord Cherwellként mutatkozhatott be ettől kezdve.

Magyarországnak egészen 1944 áprilisáig nem volt része az angolszász terrortámadásokban, de miután Hitler és Horthy 1944. március 18-án kötött, klessheimi megállapodása alapján 1944. március 19-én korlátozott számú német csapatok érkeztek Magyarországra, és ezt követően a frissen kinevezett Sztójay-kormány – eleget téve a német kívánságnak – elrendelte a zsidók sárga csillag viselését, rendszeressé váltak az angolszász terrortámadások Budapest ellen. A fentiek alapján Magyarország és azon belül Budapest ellen intézett angolszász terrortámadásoknak is hasonló céljuk volt, mint a Németország elleni légi offenzívának: lakosság demoralizálása, amelyből Magyarországnak a háborúból való kilépését remélte az angolszász hadvezetőség.

Az 1944. április 3-i légitámadás a pesti oldal déli részén lévő, munkások lakta kerületeket sújtotta. Már ennek az első bombázásnak is több ezer polgári lakos esett áldozatul. Az ezt követő, hónapokon át tartó, szinte naponként ismétlődő angolszász terrortámadások során újabb ezrek haltak meg, illetve váltak kibombázottakká. Ezen támadások egyike során a Szent László Gyermekkórházat is találat érte, aminek következtében számos gyermek is meghalt. Ennek emlékét őrizte egy falragasz, amely a maga egyszerűségével is nagyon megrázó és emlékezetes volt. Egy gyermeket ábrázolt, aki ezt kérdezte: „Én is hadi célpont vagyok?”

Voltak olyan – főként amerikai – légitámadások is, amelyek szemmel láthatóan elsősorban a Keleti, illetve Nyugati Pályaudvar ellen irányultak, de maguk a pályaudvarok szinte sértetlenek maradtak, csak a közöttük lévő, illetve a környékükön lévő épületükben és azok lakosaiban tettek a bombák kárt. A két pályaudvar közötti terület emlékezetes két kárvallottja a Hősök terén lévő emlékmű és a Műcsarnok, amelyek jelentősen megsérültek.

A Budapest elleni terrortámadások csúcspontja az 1944. július 2-i amerikai légitámadás volt. Budapestet 254 repülőgép támadta. A bombák főleg a Városliget környékére hullottak. A magyar légvédelem segítségére sietett a német Jager Division Bécs környékéről, és ez alkalommal – a haditörténelem során először – a németek bevetették a levegő-levegő rakétájukat. Ennek következtében a Budapestet támadó amerikai repülőgépek mintegy fele megsemmisült (ez volt az amerikai légierő legnagyobb vesztesége a Magyarország feletti légiharcok során), és az épen maradt repülőgépek azonnal visszafordultak olaszországi támaszpontjuk felé. Így a magyar főváros megmenekült attól, hogy Drezda sorsára jusson (megfelelő légvédelem híján ugyanis ennyi repülőgép képes lett volna Budapestet elpusztítani).

Érdemes megjegyezni, hogy Magyarország, noha Anglia még 1941-ben hadat üzent neki, amelyet az USA Kongresszusának 1942-es hadüzenete követett, egészen 1944 áprilisáig egyáltalán nem fejtett ki ellenséges tevékenységet a két angolszász hatalom ellen, és a két országgal szemben semmilyen követelése nem volt. Ez a két ország csakis a Szovjetunió megsegítése érdekében üzent hadat Magyarországnak, illetve támadta meg 1944 folyamán légi úton Hazánkat.

A Magyarország, s azon belül Budapest elleni terrorbombázások éppen úgy nem érték el céljukat, mint azok, amelyeket az angolszászok Németország ellen intéztek: a magyar lakosság nem demoralizálódott, Magyarország nem lépett ki a háborúból, és a magyarországi hadműveleteket egy nappal sem rövidítették meg az angolszász légi akciók, viszont rengeteg felesleges szenvedést okoztak – a német lakossághoz hasonlóan – a magyar lakosságnak is.

Az angolszász terrorbombázások fegyvert nem viselő polgári személyek ellen irányultak, s ezért súlyosan vétettek a természetjog ellen, amely kategorikusan tiltja *ártatlan* személyek életének kioltását, függetlenül származásuktól, állampolgárságuktól, vagy életkoruktól. (Innen ered az abortusz és az aktív eutanázia kategorikus természetjogi tilalma is.) Ezért természetjogi alapon az angolszász terrorbombázások elrendelői *feltétlenül háborús bűnösöknek minősítendők* voltak, ámbár – győztesek lévén – kivétel nélkül mindannyian elkerülték a földi igazságszolgáltatás büntetését.

A második világháború után a győztesek propagandája mindent elkövetett, hogy – főleg a legyőzöttek ellen emelt vádakkal – elterelje a figyelmet a légitámadások által elkövetett óriási méretű tömeggyilkosságokról. A hivatalos történetírás szereti úgy beállítani e légitámadásokat, hogy azok egyedüli célja a béke minél gyorsabb helyreállítása volt. Pedig, ha tényleg ez lett volna a cél, akkor a győztesek legcélszerűbb tette az lett volna, hogy békeajánlatukkal felkínálják azon problémák megoldását, amik miatt a második világháború kitört. S a nemzetközi problémák megoldásának legbiztosabb, s egyben hosszú távú hatást egyedül biztosítani képes módja: az igazságosság erényének gyakorlásával mindenkinek, minden (kicsi és nagy) nemzetnek megadni azt, ami a magáé. Magyarország esetében ez elégséges módon megtörtént volna a trianoni sérelmek orvoslásával, hiszen Magyarország nem tartott igényt a saját 1000 éves történelmi területén kívül egyetlen négyzetméter idegen területre sem. De a későbbi győztesek nem igazságszolgáltatással, hanem újabb igazságtalansággal (ártatlan életek tömegének kioltásával) csak annyit tudtak elérni, hogy kiütötték a fegyvert ellenségeik kezéből, de igazi békét nem teremtettek sem Európában, sem azon kívül. Nem is teremthettek, mert *igazi béke* – ahogy XII. Piusz pápa jelmondata kifejezi – *csakis az igazságosság gyümölcse lehet.*

Molnár Lajos

KAMATRABSZOLGASÁG ÉS ORSZÁGVESZTÉS!

Hogyan jutottunk ide és mi a teendő?

A Magyar Nemzet 1956. október 23-án felkelt a zsarnokság ellen és megdöntötte a kommunista pártdiktatúrát és a szabadságharc győzedelmeskedett a Vörös Hadsereg felett. A rövid életű szabadság alatt a forradalom ideiglenes kormánya kinyilvánította függetlenségét és semlegességét. November 4-én a Szovjet Hadsereg sok hadosztállyal támadást indított a független Magyar Nemzet ellen és eltaposta a Szabadságharc vívmányait! Ez bekövetkezett, mert a *Yaltai Egyezmény* még érvényben volt. Ezt igazolja az amerikai képviselőház dokumentuma, mely kimondja: „Az Egyesült Államok kormánya nem nézi kedvezően azokat a Szovjetunió határain lévő kormányokat, amelyek barátságtalanok a Szovjetunióval szemben."

„Ez nem volt egy véletlen, vagy a következmények rossz értékelése, amely a részrehajlás nélküli orosz hadsereget oda vezette, hogy újra megszállják Magyarországot 1956. november 4-én reggel 4 órakor. A Titohoz írt, Eisenhower elnök távirata, a „mehet" jel volt az oroszok számára, mert minden Amerikai iskolás gyerek tudja, hogy Tito Moszkva „Trójai lova" volt. Kevesebb, mint 48 órába telt, hogy ezt az áruló üzenetet továbbítsa feljebbvalóinak a Kremlbe. Az egész világ tudja a rettenetes következményeket, amely ezek után következett. A becstelenségnek ez a megnyilvánulása el volt temetve az 1956-os elnökválasztás kampányában úgy, mint az erkölcsi forradalom, amely a mi hibánkat követte, ahogy válaszoltunk a rab Magyarország szabadság felhívására."

A szovjet fegyverek és Amerika segítségével ismét uralomra jutott az MSZMP, amely véres, irtó hadjáratot indított a még otthon rekedt szabadságharcosok ellen. Tízezrek vannak a temetőben jeltelen sírokban, ahol csak egy kiálló görbe drót mutatja, itt is van egy névtelen HARCOS. Aztán jött a *halálos csend*, majd visszaállt a régi rend. *Ki felelt, vagy felel ezekért a tettekért? Senki!*

Ezután a pártállam olyan súlyos politikai, gazdasági, erkölcsi válságba juttatta Magyarországot, hogy ezt csak utódja, az MSZP tudta felülmúlni. Akkor jött a gulyáskommunizmus, a Kádár diktatúra vívmánya, ahol hitelre lehetett enni, inni és nem bánkódni. *Ugye, milyen jó volt?*

Ekkor még az 56-os emigránsok tízezrei valamelyik egyetemen dolgoztak, tányért mosogattak, vagy más egyéb munkákat is végeztek, sőt még egy jó gulyás- levest is elfogyasztottak volna persze nem hitelkártyára. Egy emberélet ment rá, amire talpra álltunk, de sohasem felejtettük el október 23-át megünnepelni, és Magyarország szabadságáért mindent elkövetni, mert *56 még nincs befejezve!*

Az idő elszaladt, a rendszerváltásnak nevezett hazugság túl későn jött, hogy ebbe 1956 jogán tudtunk volna beleszólni. A magyarság is csalódott. Ma már sem a kormány, sem a Parlament nem legitim többé, és az egész kormányt az elkövetett bűnök alapján börtönbe lehetne zárni.

Sajnos, a paktum szerint Antallék felvállalták a pártállam összes örökségét (hitel milliárdok, szerződések, kötelezettségek, régi kommunisták átmentése az új hatalomba stb.) Elmaradt a *számonkérés,* az *elszámoltatás,* és a pártállam által 1945 után elrabolt tulajdonokat egymás között kiosztották privatizációs alapon.

Ez nem rendszerváltás, ez nem demokrácia, ez nem szabadság, ez nem program. *Ez tudatosan és mesterségesen előidézett helyzet, melynek célja Magyarország megnyomorítása, hogy a rablótőke minél olcsóbban felvásárolhassa Európa legértékesebb földjeit akkor, amikor az ország csődbe jutott. Idegen érdekek országhódítása folyik ma Magyarországon.*

2004. 04. 14-én Titkos magyar-izraeli államközi megállapodás jött létre.

A dokumentum aláírásán részt vettek: Mose Kacav, Izrael államfője, Mádl Ferenc, Magyarország Köztársasági Elnöke, Medgyessy Péter, akkori miniszterelnök, Kovács László, az MSZP részéről, Hiller István, az MSZP részéről, Dávid Ibolya, az MDF részéről, Herényi Károly, az MDF részéről, Orbán Viktor, a Fidesz MPP részéről, Áder János, a Fidesz MPP részéről, Pokorni Zoltán, a Fidesz MPP részéről, valamint a Magyarországi Zsidó Hitközségek vezetői.

A dokumentum 8 pontból állt, melyek a következők voltak:

1. Magyarország befogadó célország.

Abban az esetben, ha Izraelt külső agresszió érné, mely veszélyezteti az ott élő zsidók életét, Magyarország 500 000 zsidó befogadását vállalja, állampolgári jogokat adva a befogadottaknak. Hasonló megállapodások értelmében Németország további félmillió, Lengyelország pedig 100 000 izraeli állampolgár befogadására tett ígéretet az ott elhangzottak szerint.

2. Izraeli áruk európai terjesztése.

A megállapodás ezen része valójában az uniós törvények kijátszása, tulajdonképpen nem más, mint, csempészés állami segédlettel. Ez a pont ugyanis arról szól, hogy az Izraelből érkező árukat átcsomagolással úgymond „honosítanánk" és úgy terítenénk az EU országaiban.

Mi más lehetne ennek a pontnak az értelme, hiszen Izrael bárkivel kereskedhet a EU-ban, ha legálisan akarja ezt megtenni.

3. „Izraeli vállalkozások állami pénzen való támogatása.

A megállapodás után nem sokkal létrejött az a szerződés, mely alapján egy izraeli céget közel egymilliárd forinttal támogat az állam. Ez egy gyémántcsiszoló üzem lett volna Salgótarjánban, annak az öblösüveg gyárnak a területén, amely átmeneti pénzzavarba került. A „munkahelyteremtés" címszó alatt az izraeli befektetőnek ajándékozott pénzösszeg 750 embert, plusz a beszállítók kenyerét menthette volna meg hosszú távra az egyébként jó piaci feltételek között működő St. Glass Rt. talpra állításával. Ezzel szemben a gyémántcsiszoló kevesebb, mint 350 embert foglalkoztatott volna, ráadásul a beruházás végül sosem valósult meg. Vajon hány hasonló ügylet bonyolódott le, hová mentek a pénzek számolatlanul? Jó példa a 2-es és a 3-as pontokra az is, hogy egy másik megállapodás értelmében a Magyar Fejlesztési Bank Izraelben állami pénzen tart el kibucokat, akik rossz minőségű paprikát állítanak elő, amit aztán a kiváló hazaihoz keverve az EU-ban magyarként adnak el."

4. A zsidó kultúra hangsúlyos megjelenítése, és propagálása a médián keresztül.

Ebben nincs nálunk hiány. Ez is része az EU-Izraeli akcióterv néven ismert dokumentumnak.

5. „A gyűlölettörvény minden áron való elfogadtatása az országgyűlésben, és annak szigorú alkalmazása."

No comment.

6. „A nemzeti irányultságú kisebb pártok, valamint civil szervezetek működésének ellenőrzése, korlátozása, és megszüntetése."

Ez a pont egyértelmű. Nem más ez, mint a megalkuvást nem ismerő, valódi nemzeti erők, az ún. „szélsőjobb" eltaposására tett törekvés szentesítése.

7. „Az izraeli politika feltétlen támogatása a magyar külpolitikában, és a nemzetközi fórumokon.

Ez utóbbit tökéletesen lekövethetjük a magyar politikában. Az izraeli tömeggyilkosságok ellen egy szava sincs a magyar kormánynak, sem pedig a pártoknak. A maga is zsidó származású Eörsi Mátyás szóvivő kijelentette, hogy „Izraelnek joga van az önvédelemhez", holott mindannyian jól tudjuk, hogy nem önvédelemről van szó. Eörsi Mátyás, és Vásárhelyi Mária voltak azok, akik soha, egyetlen egyszer sem szólaltak föl a magyar nemzetiség ellen történt atrocitások esetében, ellenben Izraelt, foggal-körömmel védték, amikor az Európa Unió el akarta ítélni a tevékenysége miatt. Eörsi esetében ez nem egészen igaz, hiszen legutóbb szót emelt szlovákiai magyarokkal történt esetek miatt, de itt is csupán csak arról lehet szó, hogy még nem tudjuk, hogy cui prodest.

8. „Harc az antiszemitizmus minden formája ellen a Berlini Deklaráció szellemében."

Ez is része az EU-Izraeli akciótervnek. Ez a pont ismét csak a véleményszabadság korlátozása céljából került bele az egyezménybe.

A fenti megállapodást az *Atlanti Magyar Tanács* nevű, homályos rendeltetésű szervezet hozta össze, melynek tagsága, hogy is mondjam igencsak „színes", és amely szervezet nem megerősített források szerint évente 4 milliárd forinttal részesül a magyar adófizetők pénzéből.

IDE JUTOTTUNK.

Magyarország a Kádár rendszer végén 23 milliárd dollár adósságra tett szert, amit az MSZP Antalltól a mai napig több, mint 60 milliárdra tornászott fel. Világrekord (!) egy 10 milliós nemzet számára. Hosszú távon Ennek az összegnek a kamatát se tudja Magyarország fedezni. Majd jött Gyurcsány Ferenc miniszterelnök vallomása, hogy hazudtak éjjel-nappal, és ezért most meg kell szorítani a derékszíjat. Aztán sokan kimentek a Kossuth térre, hogy majd felszólítjuk a kormányt, mondjon le! Hivatkoztak 56-ra, de semmi nem történt azon kívül, hogy a rohamrendőrök jól véresre vertek rengeteg járókelőt, és így megmutatták, ki az Úr!

A rendszerváltásról beszélt az ellenzék, de arról nem volt szó, miként rakják ki a tolvajokat a házból és hogyan lesz ebből az országból jogállam. Ez nem könnyű, amikor a jogrendszer teljes egészében a volt kommunista oligarchia napszámosa.

Most felvetődik a rettenetes kérdés; mi lesz, ha az ország gazdasági csődbe kerül? Ki lesz ezért felelős egy nem jogállamban? Hová tudunk fordulni segítségért? Majd jön Soros, meg Izrael és Amerika, aki kiváltja az országot ebből a gazdasági válságból, cserébe pedig helyet adunk egy-két millió izraeli menekültnek? Ez egyenlő az ORSZÁGVESZTÉSSEL. Bekövetkezik Kossuth jóslata, a magyar csak lakos lesz hazájában, nem Nemzet. Sőt, ezen túlmenően nem csak lakos, hanem cseléd.

Nem, ezt nem engedhetjük meg! Most kell programba vennünk az adósság eltörlését, vagy lecsökkentését. Nincs ennél fontosabb kérdés.

Nem szabad olyan miniszterelnök jelöltre, pártra szavazni, akinek nem az adósság eltörlése az első számú és legfontosabb programpontja.

A Hungária Szabadságharcos Mozgalom mindent el fog követni a felvilágosítás terén, hogy a Nemzeti Emigráció bevonásával és a hazai nemzeti erőkkel közösen elindítson egy Nemzetmentő gazdasági programot és létrehozzon egy Konferenciát, melynek keretében minden jogi, politikai és gazdasági szakértőt, beleértve külföldieket is megszólaltatunk a Nemzet szolgálatában. Ha más nemzeteknek elengedtek óriási összegeket, akkor nekünk miért nem? Azért nem, mert az idegen érdekeket szolgáló kormányunk meg sem próbálta kérelmezni.

Sértő Kálmán

KÖPÖNYEGFORDÍTÁS

Most, amikor szívemre tett kézzel és felemelt fővel esküszöm, hogy mindörökre ott hagyom a szélsőbaloldalt és katonás, kemény léptekkel átmasírozok a legszélsőjobboldal frontjára, be kell vallanom, hogy ezt végtelen keserűséggel, nagy kíváncsisággal és ugyanakkor örömkönnyet fakasztó forró magyarsággal teszem. Ott hagyok csapot, papot és harminc heti és napilapot, hogy rímben fejezzem ki magamat. De végre elérkezettnek látom az időt, hogy letépjem magamról a szolgaság láncát, amit a zsidók az írásaimra úgy, ahogy megfizetve rám raktak…

Ha az „Összetartás” olvasóinak egy része nem ismerne, úgy kötelességemnek tartom, hogy röviden bemutassam magamat. Képzeljenek behunyt szemük elé egy magas, sovány, igen kopott ruhás fiatalembert, aki minden szenvedése mellett sikert aratott az életben…

Még 17 éves nem voltam, mikor beálltam katonának. Négy évig ettem a komiszkenyeret. És úgy érzem, hogy a rengeteg sport, amiben részt vettem, az tette erőssé az idegeimet, hogy a zsidócsákány ne tudja összerombolni. Katona koromban olyan szótlan voltam, mint a kilométerkő. Szabad időmben olvastam és verseket írtam. Még akkor nem is gondoltam öt elemit járt fejemmel, hogy pár év múlva franciára, németre fordítanak a verseimből és Petőfi és Ady után emlegetnek. Pedig a Sors így akarta…

Mikor leszereltem a kaszárnyában, négy évi szolgálat után kopott ruhában, pénztelenül mentem haza az édesanyámhoz. Csak a sok drága könyvet vittem, amit az akkori magas zsoldfizetési „konjunktúra” alatt összevásároltam. Másnap újra elbúcsúztam rég nem látott édesanyámtól. Egy darab kenyérrel és ezerötszáz verssel nekivágtam a háromszáznyolcvan kilométeres útnak, hogy Pestre érkezve szelíden és kalap leemelve megkérdezzem az emberektől, hogy három és fél évig nem hiába koptattam-e a ceruzát? A feleletet két napon belül megkaptam a zsidóktól. Pestre gyaloglásom után két nap múlva egész oldalakon hozták a zsidó újságok verseimet. Négyet-ötöt egyszerre… Úgy szórták elém a pénzt, mint a szibériai szél a hódarát. Még túlfűtött fejemhez sem kaphattam, amikor máris szabad bejárásom volt a színházi öltözőkbe és a lokálokba, ahol az utóbbi helyen a meztelenség látványának voltam megdöbbent szemtanúja. Később mindehhez hozzászoktam. Megszoktam a zsidósimogatást, a pénzt. Megszoktam, hogy a drágább mozikban, színházakban, kávéházakban, éjszakai mulatóhelyeken, nagykereskedésekben, bankokban, cukrászdákban s sörözőkben csak zsidókat lássak. Azt is megszoktam, hogy a Teleki téren tartózkodó kubikusok között ne lássak zsidót. Amerre mentem, mindenütt keresztény ember húzta a kocsit a csupán pénzt cipelő zsidó handlé után. De nem láttam zsidót sem aszfaltot fejteni, se kátrányt főzni az útjavításhoz. Nem láttam zsidó kéményseprőt, zsidó utcaseprőt. És ami a legfőbb: nem láttam hatgyerekes zsidó családot éjszaka dideregni a ligeti padon. Zsidót csak főszerkesztőnek, bankárnak, színigazgatónak, kereskedőnek – és a legtöbbjét 25%-os fizikai munkával is megélő ravasz embernek láttam, akik láncszerű összeköttetésük révén mindig el tudták érni, hogy gyengítsék, sorvasszák, elületkedvetlenítsék és idő előtt megöregítsék a magyart!!!

Öt évvel ezelőtt, amikor egy kiborotvált zsidó társaságában végigsétáltam a Romback-„sugárúton”, kalauzomtól megkérdeztem, hogy ki az a sok bársonykalapos ember, akiknek lenyírt szakállából meg lehetne tömni háromszáz szalmazsákot?

– Ezek zsidók. De azért magyarok – kaptam a feleletet. Már akkor is kétkedve fogadtam vezetőm részéről ezt a valóban mindent elpalástolni akaró hitsorsosi megállapítást, mert én Somogyban és Baranyában nem ilyen kaftánban járó, szakállas honfiakat láttam. Lassanként meg kellett szoknom, hogy a pesti negyvenezer kocsma főnökei között alig láttam 1% keresztény tulajdonost. Mert a kocsmába is a zsidók űztek. Felöltöztettek és telegyömöszölték pénzzel a zsebemet, hogy Ady Endre sorsára juttassanak. A Sors másként akarta, erőre kaptam a tizenkettedik óra előtt…

Most, amikor örökre búcsút mondok a szélsőbaloldalnak, óriási hídnak érzem magam, amely átível szabad karcsúsággal a szélsőjobboldalra. Nevezzék ezt az öntudatos pálfordulást köpönyegforgatásnak a baloldalon, én nem törődöm vele. A juhász is kifordítja a subáját, ha a puszta ege alatt zuhogni kezd az eső. És én a jégzuhogást nem a magam feje, hanem a Magyarországé felett érzem ropogva pattogni. Sasszemekkel, oroszlánordítással és költői meglátásokkal mondom, hogy óriási belső revízióra van szükség ebben az országban, ahol az „üzletnek rendületlenül légy híve ó zsidó”-t félmillió ember dúdolja a főbb gócpontokban és a falusi boltok pultja mögött…

A baloldalról siránkozó támadások érnek majd a vérbeborult szemű és göndör hajú szerkesztők tolla alól. Mert tudják azt, hogy százezer zsidótitok van bennem, amit közöttük gyűjtöttem össze, mikor a Dob utcában sóletet ozsonnáztam velük. Ez a sok titok nem szorítható bele egy cikk keretébe. De van rá mód, hogy lépcsőzetesen mindent leírjak heteken keresztül.

Hát igen! Szökött katonának érzem magam, aki az utolsó pillanatban nem bujkálva, de kemény fejtartással átjöttem a tűzvonalon. De a fegyveremet magammal hoztam. Magammal hoztam a ceruzát, ami sokszor veszélyesebb a mozsárágyúnál…

Nem akarok itt rangra emelkedni. Legyek én csak közkatona. Tudok éhezni, fázni, rongyosan járni és írni! De végre szabadon akarok szólni, úgy, mint magyar költőhöz illik. Egy könnycsepp van a szememben, amikor visszanézek a régi frontra, ahol még sok tépelődő és zsidópénzen megfizetett zsoldos magyar van. Aztán előrekapom a fejemet és megyek százezer voltos szellemi erővel jelentkezni az új táborba, ami ősidőktől kezdve csak most kezd kiváló önkéntesekből összegyűlni…

Hogy milyen tapasztalatokat hoztam át a másik oldalról, hiánytalanul el fogom mondani a későbbi írásaimban.

Összetartás, 1938. június 5.

Petőfi és a zsidók

A zsidók szeretik Petőfit,
Az nem zsidózott, orrhangolják.
Nem, szegény Sándor, más baja volt,
Javában virágzott az osztrák.

Akkor még magyar színészek voltak,
Magyar írók, több más efféle,
Ha látott is egy rongyos-zsidót,
Jövőjét nem vehette észre.

Zsidó jövőjét nem láthatta,
Akik most erőszakkal, dallal,
Magyar ruhába öltözködve
Seftelnek, rajtunk diadallal.

Hivatkoznak szent Petőfire,
Mint forradalmak talajára,
„Egy gondolat bánt engem”-ben a
Vérpiros zászlókat kívánta.

Petőfi üzeni általam,
A világszabadság szép lenne,
Ha abban mindenki, mint magyar
Gyökeres, becsületes lenne,

Ha feltámadna, ma már nyilván,
Szemügyre venné, sokat, őket,
Dörögne, zúgna, villámolna,
Túl zengne seregnyi költőket.

Százezer Istent megtagadna,
Amilyen lélek, vihardallal,
Egész világnak nekimenne
A magyarért a magyarral...

Sértő Kálmán

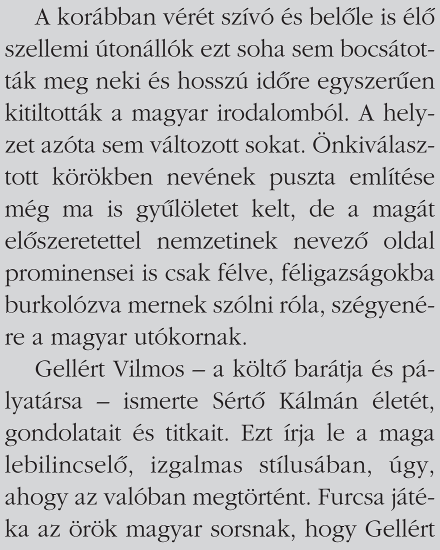
Sértő Kálmán élete – csakúgy, mint irodalmi munkásságának legjava – mindmáig ismeretlen a magyar olvasóközönség előtt. Agyonhallgatásának, vagy legjobb esetben életműve meghamisításának és megcsonkításának egyszerű oka van: a jelenlegi „magyar” irodalmi élet irányítását kezében tartó maroknyi csoport ugyanazon nemzetidegen tőről fakad, mint a múlt század harmincas éveinek Magyarországában. Ezek, a költő életét megkeserítő, önkiválasztott szellemi terroristák. Ez ellen, a korunkban is jól ismert szellemi terrorizmus ellen lázadt fel Sértő Kálmán, miután rádöbbent, hogy hamis pártfogói csak a maguk gátlástalan, mindent és mindenkit letaposni vagy megvásárolni akaró hatalmi habzsolásához használták fel tehetségét és végtelen, szinte gyermeki naivságát.

1938 tavaszán betelt a pohár. Sértő Kálmán „köpönyeget fordított”. Az akkor már nagybeteg költő hátat fordított zsidó „pártfogóinak” és jelentkezett a legradikálisabb magyar csoportosulás, a Hungarista Mozgalom szellemi katonájának. Már csak három év adatott meg neki, hogy vele született tehetségét a nemzeti gondolat szolgálatában kinyilvánítsa. De ennek a három évnek lírai és prózai alkotásai az örök magyar szellem legjobbjai közé emelték.

A korábban vérét szívó és belőle is élő szellemi útonállók ezt soha sem bocsátották meg neki és hosszú időre egyszerűen kitiltották a magyar irodalomból. A helyzet azóta sem változott sokat. Önkiválasztott körökben nevének puszta említése még ma is gyűlöletet kelt, de a magát előszeretettel nemzetinek nevező oldal prominensei is csak félve, féligazságokba burkolózva mernek szólni róla, szégyenére a magyar utókornak.

Gellért Vilmos – a költő barátja és pályatársa – ismerte Sértő Kálmán életét, gondolatait és titkait. Ezt írja le a maga lebilincselő, izgalmas stílusában, úgy, ahogy az valóban megtörtént. Furcsa játéka az örök magyar sorsnak, hogy Gellért Vilmos is csak néhány évvel élhette túl költőbarátját, mert a „felszabadulás” után – többek között ezen könyve miatt is – egy internálótábor embertelen viszonyai között, szintén fiatalon kellett elpusztulnia.

Sértő Kálmán szomorúan rövid élete és tragikusan érdemtelen halála emlékeztessen minden nemzethű magyart, hogy mit műveltek – és még ma is művelhetnek – ebben az országban egy nemzetidegen törpe kisebbség dicstelen képviselői, és hirdesse, hogy csak azért is lesz még magyar feltámadás.

A könyv kapható a Gede Testvérek kiadásában.
Tel.: 349-4552 Ára: 1800 Ft.

Milotay István

VISSZAEMLÉKEZÉS PROHÁSZKA PÜSPÖKRE

Mindszenty József mártíriuma mögött ott fényeseedik a nagy lelki és szellemi elődjének halhatatlan emléke. A mártír prímás, Prohászka Ottokárnak, a fehérvári püspöknek nyomdokait követte, mikor a katolikus magyarság, de az egész magyar nép hitbeli erősítése mellett, a szociális gondoskodás és fölemelés nagy kötelességeire figyelmeztette az uralkodó osztályokat.

Prohászka elégett az első világháború katasztrófájának gondjai között, s Mindszenty József a második ugyanilyen katasztrófa nyomán, a magyar nép mártíriumát szenvedte és személyesítette meg.

Az idők messzeségén át a fehérvári apostol-püspök emlékét idézzük.

Ott állunk az egyetemi templom előtt, az emberek sötét tömegében, akik későn jöttek. Ha ugyan lehetett egyáltalán elég korán érkezni ide, ahhoz, hogy helyet kapjanak.

De itt kinn, az utcán, a templom falain kívül is, a villamosok zajában, a bolt-redőnyök dörgése közben is, ugyanannak a szószéknek varázskörében maradtak legyökerezve, mozdulatlanul.

Az utcáról, a templom kapuján át, még ezt a szószéket sem lehetett látni, csak az emberek, a tömeg feje fölött, a kapunyíláson át kiözönlő fényességet.

Belülről, a templomi csöndnek, a magába szállt áhítatnak valami halk, hangtalan zsongását lehetett hallani, s a kiözönlő sárga fényben és a zsongó csöndesség felett a messze szószék felől egy-egy felkiáltás foszlányát, egy-egy erősebb akcentusát a szónoknak, aki megállította itt az emberek tömegét, s akinek láthatatlan jelenléte is a lelki, vallási elragadtatás vonásait vetítette az arcokra...

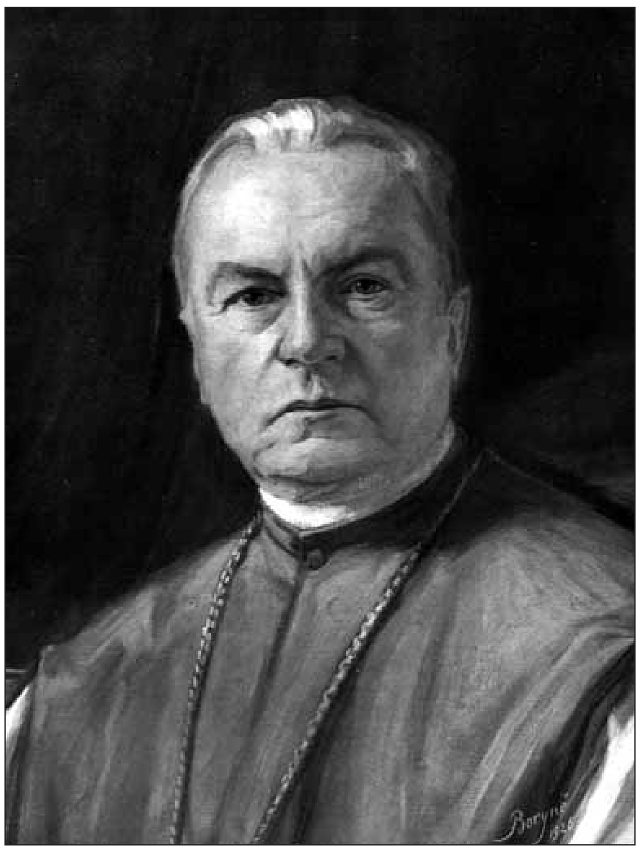
A szónok Prohászka, odabenn a roskadásig, zsúfolásig megszállt hajótérben állt a csodálatos barokk széken, a gyertyafények és csillárok rembrandti félhomályában, maga is mint egy rembrandti hős. A templom levegőjében még ott reszketett az imént elhalkuló orgonabúgás fájdalmas enyhesége, megterhelve a várakozás villamos feszültségével, a kihűlt tömjénfüst keserűségével, s a lelki felindulás szinte érezhető szomjúságával és epedő nyugtalanságával...

A szónok Prohászka ott állt, lehajtott fejjel, a feléje, a magasba fordított arcok napraforgóerdeje fölött. Ott állt töprengve, mintha hosszú útra indulna, hosszú, bizonytalan útra, mely a földi mélységekből a csillagok felé vezet, s amelyen csakhamar nyomába fog tódulni ez a sokaság, a lelki és művészi elragadtatás ellenállhatatlan kényszerével.

Pár mondat után, amelyekben a magyar füleknek eleinte oly különös, idegen hanghordozás zenéje vibrált, ez az előbb még felhőktől árnyalt arc lassan feltisztult. A magas, büszke homlok, a mélyenülő szemek, a markáns orr, s az élesen meghúzott szemöldök felett az őszülő halántékok csillogásában világítani kezdett. Egy görög arc volt ez, Apolló arca, de tiszta, szabályos vonásaiban a krisztusi megismerés szenvedéseivel, fájdalmas szellemiségével.

És micsoda hang volt ez! Kedélyesség és felháborodás, áhítat és megbotránkoztatás, gyermeteg egyszerűség és filozófiai magasság váltakozott benne. A krisztusi ostorsuhogás kegyetlensége, s a fölemelés és megbocsátás angyali simogatása, a velőkig ható gúny, s a velőket megrendítő szeretet ölelkezett itt, egy soha el nem fáradó, a végtelent kereső képzelő erő szárnyain. Egy művész, egy ember és egy apostol birkózott itt, a pufók barokk szárnyain. Koszorúja alatt, önmagával, lángoló, lázadó hitével, saját korával, korának eszméivel, saját híveinek, saját népének bűneivel, gyöngeségeivel.

Az imént még fásult, várakozó arcok felnéztek rá, megbűvölve és odaszegezve, belső terhüket, s a felülről ömlő fényt nem bírva, karjukra borultak, mintha néma, elfojtott zokogás rázta volna őket. A homályba vesző távoli boltívek alól a tömeg mélyéből sóhajok szakadtak fel a perceket megállító csöndességben. Sóhajok, amelyekben egy élet minden gyötrelme és egész megváltása tört fel, hogy mind odatolongjon, odaroskadjon annak a barokk szószéknek lábai elé...

Nem egy főpap beszélt itt, az egyházi méltóság magasságába zárkózva, hogy kitaposott dogmatikai igazságokat hirdessen, százszor, vagy százezerszer elismert elveket, amelyekből a kripták dohossága és részvétlensége ásít a szenvedő, vajúdó jelen felé. Egy apostol égett itt, a viaszgyertyák sárga-fehér izzásával, aki nem azért lépett a szószékre, hogy a dogmák elefántcsonttornyába meneküljön. A szónok úgy állt ott inkább, mintha egy hajó ormán állna, kitárva magát az óceán veszélyeinek.

Ez a kormányos, mindazoknak, akik hajójába szálltak, egymáshoz zsúfolódva, terhek, gondok, kétségek, a századvég és a századelő kétségeinek súlya alatt roskadozva, nem azt ígérte, hogy megkíméli őket a viharoktól és veszélyektől. Ez az árvízi hajós, ellenkezőleg, maga is a veszélyeket és viharokat kereste, melyek elől az emberek hozzá menekültek, egy századvég fordulóján, s egy új század vajúdó születésében. Könyörtelen rémek voltak ezek. Magán az egyházon belül valami álmatag közömbösség, egy hétköznapi élet elégedettsége, vagy éppen rettentő közönye – rettentő ellenséges erőkkel szemben. Kívülről viszont, egy új bölcselettől megrontott világszellem, az anyagiasság elbizakodott gőgje és fellázadt démonai ostromolták az ezeréves hajó bordázatát. A hajó körül elközömbösödött és elvadult tömegek, cinikus értelmiség, hivatásukat vesztett osztályok élvezetvágya és tehetetlensége jelezte a feneketlen örvényeket...

Akiben igazán Krisztus lakott, mint ő benne, ilyen világok-harca közben, nem maradhatott meg a templom fényében, vagy homályában, a szószék elvi magasságaiban, ennyi veszéllyel szemben.

Aki az embert annyira szerette, mint ő, nem maradhatott közömbös egy nép, a saját népe, saját nemzete balsorsa, szenvedései iránt. Senki nem érezte nálánál jobban, már messze a háború előtt, egy új világ közeledését, s a réginek haldoklását. A pusztító jelennel szemben nemcsak az imádkozó, de a cselekvő férfias helytállás szükségét.

„Lehet – mondta egyszer – hogy sokan, akik az evangéliumot nem értik, a szeretetet másképpen értelmezik. Ők oly szeretetet gondolnak, amely magát elveszti, mikor mások önzésének, tolakodásának és szertelenségének prédájává lesz. Ők oly szeretetet gondolnak, mely Magyarország koldus népét jászolhoz köti, ott szegényes abrakon tartja, s a néptől mindehhez türelmet és karácsonyi édes lelkületet vár. Igaz, hogy az evangélium szeretet és béke, de olyan szeretet, mely tüzet hozott a földre és a tűz mellé kardot és korbácsot. Kardot és korbácsot a petyhüdt, blazírt erkölcstelenség és árulás ellen és tüzet a bűn bozótjaira."

A magyarságot, a magyar népet, a magyar szegénységet azzal a nyugtalan, emésztő fájdalommal szerette, mint valamikor Széchenyi István. A római Szent Péter-templom márvány padozatán, vagy a kölni Dóm égbesuhanó oszloperdejében ez a magyarság és ez a szegénység szólította meg halkan az ő töprengő lelkét, s ettől az érintéstől kezdve soha többé egy percre sem tud megpihenni, hogy keresse az orvosszert a mi nagy válságunkkal szemben, keresse az utat, mely, innen a mélyből, valahogy a magasba emel. Ezért hirdeti lépten-nyomon: „Az egyház vesse bele magát az eszméknek azon Golf-áramába, mely az elnyomott osztályok jeges tengere felé tör egyre, s azok javára érvényesítse minden befolyását. A magyar nép minden téren való hátramaradottsága egy sokszoros vészkiáltás, mely az uralkodó osztályoknak, elsősorban az egyháznak mulasztásait kiáltja világgá".

Prohászkánál nem a szociális érzés, a szegénységhez való lehajlás és egyszerűség erőltetett pózát jelentette, mikor egyszerű fekete reverendában, egy szál esernyővel hóna alatt vonult be a püspöki székvárosba. Senki nála jobban nem látja és nem szenvedi a materialista világrend elnyomásait és aránytalanságait. Szíve vérzik az alsó osztályok keserveiért és hangja, mint a vészt jósló harangkongás, jogot és megértést kér a mostoha milliók mostoha sorsa iránt. „A proletáriátusnak – úgymond joga van emberhez méltó életre és valljuk, hogy ezt nem lehet megteremteni a mai kapitalista rendszer megváltoztatása nélkül. Ott, ahol milliókat kell jobb helyzetbe juttatni, ott azoknak, akik birtokolnak, kell áldozatokat hozniuk. Valljuk a magántulajdon szentségét, de nem minden magántulajdonét. A magántulajdonos kapitalizmus oly méreteket ölt, hogy arányai elfojtják az életet. Erre nincs jog és nincs szentség sehol".

A háború kataklizmájában, a történelem nagy drámáját egyetemlegesen irányító és így egyre jobban elboruló láthatár alatt, szinte a feltarthatatlan történelmi végzet árnyékában, az elsők közt emeli fel szavát a nagy reform érdekében: földet a magyar föld népének, amelynek csontjai négy világtáj csataterein fehérlenek, s amely testéből állított élő sövényt az ezeréves rög, az ezeréves határok védelmére. Ő az első, aki az örökbérleti rendszer alapján, az állam kezessége mellett, bizonyos birtokhatáron felül, minden földvagyont a magyar nép birtokába akar juttatni. Így teszi meg az Országos Magyar Gazdasági Egyesület közgyűlésén, emlékezetes javaslatát ennek a nagy Célnak érdekében.

„Amiről itt szó van – mondja –, az egy szent elementáris kötelesség. A mi hőseink, akik Limanovánál és Doberdónál harcoltak, nem mehetnek szét, verklivel hónuk alatt, az országon, falábon, mint Solferino után mentek katonáink. Ezek az emberek – teszi hozzá – nem csak a királyért harcolnak, de harcolnak, azért, ami az övék és ha kiderülne, hogy nem volt mi-

ért harcolniuk, ez végzetes következményekkel járhat. Nem csak rájuk, de reánk nézve is."

És ő meglátta, mert meg kellett látnia, s ki látta volna meg, ha éppen ő nem? – azt az irtózatos veszélyt, mely már a háború előtt, s a háború nyomán még fenyegetőbben megrendíteni készült alattunk a földet és megrázkódtatta fölöttünk az eget, egy idegen belső gazdasági, erkölcsi és lelki térhódítás veszélyeivel. Ettől a veszélytől nyugtalanítva hirdeti az ellenállás és önvédelem szükségét a keresztény magyarság megmentésére.

„– Az lehetetlen – úgy mond –, hogy a beszüremlő idegenségnek ez a felső rétege, az ország lakosságának ez az öt százaléka ellepje a magyar nemzet testét, lefoglalja a hatalmat, alkossa az intelligenciát, kezébe vegye a kormányt és képviselje kifele is az ország hitelét, erejét, kereskedelmét, a magyar nép erkölcsi és eszményi jellegét."

És ő harcolni akar ez ellen a „magyar halál" ellen, egy rajtunk rágódó politikai és gazdasági rendszer végzetes következményei ellen. Senki sem látta tisztábban az útszélre dobott, a kétségbeesett magyar ifjúság sorsát, amelynek életét és jövendőjét féltette, s amelyet az idősebbek, a megalkuvók cserbenhagytak. Senki sem talált nálánál gyilkosabb szavakat a demokráciáról és radikalizmusról és a mi „liberális megbabonázottságunk"-ról, arról a vakságunkról, amellyel a régóta előkészített forradalmi szemfényvesztést és pusztítást néztük. – „Odajutottunk –, írta a Károlyi-forradalomról – hogy Kossuth és Petőfi arcképe ékeskedett az októbristák minden kirakatában, s a nemzeti szabadságharc, a negyvennyolcas nagy idők egész glóriáját a maguk feje köré csavarták dicsfénynek. Hogyne, hiszen forradalomról volt szó ott is, itt is, s ha a magyar lelkesül Kossuth Lajosért és Petőfiért, akkor lelkesülni fog Károlyi Mihályért, Jászi Oszkárért, vagy Kun Béláért és a többiekért is."

És ugyanő írta le ezeket a prófétai szavakat: – „Mit csináljanak a letargikus világ, a züllő Magyarország színterén azok, akik a kereszténység és a magyarság e dísztelen hanyatlásába belenyugodni nem tudnak, s akik az aléltság és haldoklás dacára, egy szellemileg, lelkileg és gazdaságilag megújhodó Magyarországról álmodnak? Mit csináljanak azok, akik hisznek Istenben és az erkölcsi rendben, az életnek a halál ellen való küzdelmében? Egész Magyarországnak, minden hegy-völgynek, minden romnak, várnak és városnak, minden talpalatnyi földnek meg kell elevenednie és lelkünkben feltámasztó erővé kell válnia ezzel a veszedelemmel szemben!"

Isten szolgája, Fehérvár püspöke, a krisztusi gondolat és a magyar krisztusi sors apostoli hőse, összerogyott, elomlott, elégett saját tűzében, ott fönn, annak a csodálatos barokk szószéknek magasságában. Ott esett el, a vihartól sodort, vihartól ostromolt hajó kormányosi hídján, ahonnan olyan kétségbeejtő messzeségekbe látott, s ahonnan a magyar feltámadás ködlő partjait mutogatta...

(Új Magyarság (Brazília), 1954. július-augusztus)

Fiala Ferenc

KI VOLT BAJCSY-ZSILINSZKY ENDRE?

A Szálasi-kormánynak a Sándor palota sárga termében tartott utolsó minisztertanácsai már nyomasztó légkörben folytak le. A város szélén ott állt az ellenséges, politrukoktól agyontűzdelt Vörös Hadsereg és közben fenn a Várban minisztertanácsot tartottak. Az ablakok néha megremegtek a közelben lecsapódó bombák dörejétől, és félő volt, hogy egy éjszaka az egész kormány az ellenség kezei közé kerül. De mindegyik miniszter beszámolt, ha rákerült a sor. Szakváry Emil részletesen referált a gyárak kitelepítéséről és becsületes katonai pontossággal részletezte a nyugatra kiszállítandó anyagok értékét és mennyiségét. Reményi-Schneller pénzügyminiszter elmondta a Nemzeti Bank aranykészletének Veszprémbe való szállítását, s a többiek is mind valamennyien úgy referáltak, mintha még messze volna a vég, ami pedig már ott ólálkodott az ódon palota sok vihart látott falai előtt.

1944. november 22-én ismét minisztertanács volt a sárga-teremben. Közelben és távolban vészjósló bombarobbanások zavarták meg a lélegzetvisszafojtva figyelő város csendjét. Fél tíz előtt néhány perccel Incze Péter miniszterelnökségi titkár a telefonhoz hívta Vajna Gábor belügyminisztert, aki pár perc múlva visszatért és engedélyt kért, hogy rendkívül fontos ügyben eltávozhasson. Az oroszok alig pár kilométerre álltak Budapesttől és mindenki a legrosszabbtól tartott. De a tárgyalások tovább folytak. Nem sokkal éjfél előtt Vajna Gábor visszatért és röviden csak annyit közölt, hogy rendkívüli intézkedésekre volt szükség, mert a nyomozó hatóságok összeesküvést lepleztek le. Nevet nem mondott, de másnap már mindannyian tudtuk, hogy Bajcsy Zsilinszky Endrét és társait tartóztatták le a Nádor utcai Nitrokémia irodáiban. Bajcsy Zsilinszky Endre a háború elvesztése után, mint a magyarság nagy mártírja került be a magyar Pantheonba, nevéről utcát neveztek el és mint követendő példát állították az ifjúság elé. Egyéni sorsa valóban tragikus, de ha politikai pályafutását nézzük ennek a bővérű, zilált lelkületű embernek, akkor történelmi szempontból vizsgálva az eseményeket, mondhatjuk, hogy ez az út nem vezethetett máshova, csak oda, ahova vitéz Bajcsy Zsilinszky Endre eljutott, az erőszakos halálig, ami ugyanez év december 24-ének hajnalán a sopronkőhidai fegyház udvarán vetett véget ennek a tehetséges, de lobbanékony természetű és kordában nem tartható ember életének.

De kövessük sorjában az eseményeket. Pontosan a kormányzói fegyverszünetet kérő proklamáció napján, 1944. október 15-én a magyarországi Kommunista Párt sztrájkra és szabotázsakciókra szólította fel a nemzetet és a Vörös Hadsereg ellen küzdő katonaságot „Nyílt levél a nemzethez" c. röpiratában. A már régebben megalakult Ellenálló Mozgalom vezetőjéül a kommunista Párt jóváhagyásával vitéz Bajcsy-Zsilinszky Endrét, Nagy Ferencet, Antal Józsefet és ifjabb Tildy Zoltánt jelölték. Bajcsy-Zsilinszky volt a tulajdonképpeni vezető, hiszen neve nemcsak a bal, de a jobboldali tömegek előtt is ismert volt, bár politikai pályafutásának változatos fordulatai a komolyan gondolkozó embereket távol tartották attól, hogy komoly politikai letéteményest lássanak benne.

Az első világháború befejezését követő években Gömbös Gyula mellől indult el politikai pályafutása. Főszerkesztője volt a legszigorúbb fajvédelmi alapon álló Szózat c. reggeli napilapnak, belső munkatársa volt a Népnek, parlamenti és publicisztikai működése során messze túlhaladta a zsidókérdés higgadt szemléletét. Hónapokat töltött Berlinben és onnan küldött cikkeiben a legélesebb kritikát gyakorolta nemcsak az európai zsidóság, hanem az európai marxizmus és a weimari Németország politikai beállítottsága felett is. Egymás után jelentek meg türelmetlen hangú röpiratai és Gömbös Gyulával, Eckhardt Tiborral együtt ők hárman jelentették az akkori Magyarország szélsőjobboldalát. Mindvégig szemben állott Bethlen István keresztény konszolidációjával, míg azután a fajvédő párt feloszlása után Gömbös Gyula fejet hajtott az akkori kormánypárt előtt és mint honvédelmi államtitkár tevékenyen is részt vett az uralkodó rendszer munkájában. Eckhardt megalakította a Független Kisgazda Pártot, Zsilinszky Endre azonban mint a magyar politikai mezők szabad farkasa, egyelőre eltűnt a közéletből. Ahogyan változtak az idők, úgy változtak a politikusok is. A volt fajvédő tarpai kuruc, a véres antiszemita Miklós Andor hármas lapkonszernjének lapjaiba kezdte írni cikkeit. Vezércikkírója lett a pesti zsidó polgárság három napilapjának, az Estnek, a Pestnek és a Magyarországnak, s múltbeli hitvallásából csak az ellenzékiséget tartotta meg. De ez az ellenzékiség már nem Bethlen István reakciós vonalvezetése, hanem Gömbös Gyula megfontolt és érett nacionalista politikája ellen irányult. A baloldal túlzott tisztelettel hódolt a „megtért" Zsilinszky Endre előtt, aki mint megsértett kuruc vezér, mint a huszadik század magyar politikai harcainak új Ocskay brigadérosa mindjobban eltolódott nemcsak a bal, hanem a szélsőbaloldal felé, egészen a kommunistákkal való kézszorításig. Politikájához természetesen hozzá kellett hogy tartozzon a legnagyobb fokú németgyűlölet is.

Zászló lett, és a budapesti Lipótváros nemcsak lobogtatta és kihasználta, de vissza is élt ezzel a zászlóval. Hiszen Zsilinszky Endre, a szatmári kurucivadék valóban jó eszköz volt arra, hogy bizonyos németellenes körök ősmagyar származású lengyellel kevert alibije legyen. Tömjénezték, dicsőítették, és ez az őszinteséget nélkülöző, ravasz hódolat nem is tévesztette el hatását. Ő lett a faltörő kos, és az ő nacionalista vezércikkszólamaival takaróztak azok, akiknek végeredményben csak a magyarországi nagytőke egyeduralmának a megtartása volt a céljuk. Bajcsy Zsilinszky Endre nem volt szocialista, sőt olyan nacionalizmust képviselt, amely bizonyos pontokon súrolta a sovinizmus határát. De, ha Gömbös Gyulából miniszterelnök lehetett, Eckhardt Tiborból a Teleki kormány Amerikába küldött nem hivatalos követe, ez olyan sérelmet jelentett Zsilinszky számára, amelyből nem volt más kivezető út, csak a politikai öngyilkosság. Ez az öngyilkosság tulajdonképpen egy gyilkossággal kezdődött. Akkor, mikor 1911. május 14-én a két fiatalkorú Zsilinszky fivér politikai túlfűtöttségből, öltözködés közben agyonlőtte a magyar parasztság egyik legkomolyabb politikai letéteményesét és vezérét, Áchim Andrást. Ez a véres cselekedet, ill. ennek a cselekedetnek az árnyéka végigkísérte Zsilinszkyt egész politikai pályafutásán, és lehet, hogy a siralomházban eltöltött pár óra alatt megjelent előtte a hátulról lelőtt parasztvezér véres árnyéka...

Az előbb említett ellenállási mozgalom a baloldaltól kezdve a közösségi szervezetekig mindenkit magába foglalt. A mozgalom vezetői úgy látták, hogy Németország elvesztette a háborút, tehát nyitva áll az érvényesülési pálya mindazok számára, akik megbirkózva lelkiismeretükkel a legszélsőségesebb németellenes politikát folytatják. Ebben a mozgalomban ▶

▶a Kommunista Párt játszotta az irányító szerepet, de ott volt Nagy Ferenc vezetésével a Független Kisgazda Párt egy része, a földalatti „Szovjetunió Barátai" nevű társaság, a Teleki Pál közösség és mindazon többi pártok és egyesületek, amelyek az 1939-es választások során a magyar nép akaratából egyetlen képviselőt sem tudtak beküldeni a parlamentbe. Ez a felszabadító társaság, ahogyan magát nevezte azonban elfelejtette, hogy háború alatt, különösen mikor az ellenség már az ország szíve előtt állott, a polgári törvények helyett a háborús törvények szerint mérik a cselekedeteket. Amíg csak politizáltak, addig semmi bántódásuk nem történt. 1944. március 19-én a Magyarországot megszálló német erők őrizetbe vették Zsilinszkyt, de pár hónap múlva szabadlábra helyezték és senki sem gátolta szabad mozgásában sem őt, sem társait. És ekkor, szabadságuk teljes birtokában követték el nemcsak a legnagyobb baklövést, hanem, a legnagyobb bűnt is a nemzet, az oroszok ellen fegyverben álló nemzet ellen.

Bajcsy-Zsilinszky Endre, Kiss János vezérőrnagygyal, Nagy Jenő őrnaggyal és Tarcsay Vilmos századossal együtt katonai programot dolgozott ki. A magyar honvédség részéről a Kommunista Párthoz való összeköttetést Pálffy-Österreicher György vállalta, aki biztosította Zsilinszkyéket, hogy tízezer katonát tud rendelkezésükre bocsátani. (Szükséges megjegyeznünk, hogy Pálffy Györgyöt, a katonai ÁVO volt parancsnokát nem Szálasiék, hanem Rákosi Mátyásék végezték ki Rajk Lászlóval egyetemben.) A szükséges muníciót Makkay Miklós, a fűzfői nitrogéngyár vezérigazgatója adta volna az akcióhoz. A terv szerint ennek a tízezer embernek kellett volna biztosítani azt a korridort, amelyen át a Budapesten levő magyar és német csapatok között a szovjet hadsereg benyomult volna a főváros szívébe és átkaroló mozdulattal a védő csapatokat hátba támadta volna. Az akciót részletesen megbeszélték Malinovszky marsall Budapesten tartózkodó ágenseivel. November 19-én Bajcsy-Zsilinszky Endre aláírásával az alábbi levelet juttatták el Malinovszkyhoz, mint a II. Ukrajnai Hadsereg vezetőjéhez és Molotov szovjet-orosz külügyminiszterhez:

„Nagyméltóságú Molotov úrnak, mint a Szovjetunió külügyminiszterének.
Kegyelmes Urunk!

1944. március 19. – azaz Magyarországnak a németek által való megszállása után azonnal megkezdődött a demokratikus pártok és erők közös munkája, megalakítottuk a Magyar Frontot, amelynek parlamenti biztosítékát a Független Kisgazda Párt és a Szociáldemokrata Párt adta. A Magyar Frontnak ezt a szövetségét a Kommunista Párt, a Nemzeti Parasztpárt, a Katolikus Szervezetek Egyesülete, illetve az azokból alakult Keresztény Demokrata Párt, a Legitimisták Szervezete és a különféle kálvinista szervezetek egészítik ki. A Magyar Front a legteljesebb együttműködésben állott Horthy Miklós kormányzóval. Ennek a bizalmas együttműködésnek egyik legfontosabb eredménye az október 15-i kormányzói proklamáció volt, amelyben a Kormányzó az Egyesült Hatalmaktól fegyverszünetet kért és felszólította a katonaságot, hogy engedelmeskedjék további parancsainak. A Kormányzónak ez a kiáltványa a nyilaskeresztesek és a németek közbelépése, továbbá ifjabb Horthy Miklós elfogása miatt korábban lett felolvasva, mint ahogyan az eredetileg tervezve volt. Emiatt magyar oldalról a katonai terveket nem tudták végrehajtani.

HŐS VAGY ÁRULÓ?

Bajcsy-Zsilinszky Endre

A Kormányzó személyének kikapcsolása után a Magyar Front arra a megállapításra jutott, hogy ő az egyedüli képviselője az ország demokratikus többségének. Az alkotmányos tényezők kikapcsolása után a Magyar Front elhatározta, hogy ő veszi át a Kormányzó proklamációjában elhangzott célkitűzések végrehajtását és megindítja a nemzeti fölkelést a német megszállók ellen. A Magyar Frontban tömörült pártok és pártonkívüliek mindenekelőtt elhatározták egy nemzeti fölkelés megszervezését. Kitüntetve érezzük magunkat, hogy a Magyar Front és a Felszabadító Bizottság kívánságait előadjuk a célból, hogy szorosabb együttműködést biztosítsuk a Szovjetunió, ill. a Szovjet Hadsereg és a felkelő magyar erők között. Ennek az együttműködésnek lesz az eredménye, hogy megszabadítjuk szegény, súlyos megpróbáltatásokon keresztül esett nemzetünket.

Az összeköttetés és az összműködés megvalósítására tisztelettel Nagyméltóságod figyelmébe ajánljuk bizottságunkat. Ennek a bizottságnak a vezetője dr. Szentgyörgyi Albert egyetemi tanár, tagjai pedig Pénzes Géza főiskolai tanár, továbbá Radványi Imre és Major mérnök. Ennek a bizottságnak a feladata kérésünk tolmácsolása.

1) Azok a magyar csapatok, amelyek a Szovjet Haderők előtt megnyitják a frontot és csatlakoznak, ne tekintessenek hadifoglyoknak, hanem önálló magyar hadseregcsoportnak, amely a szovjet haderőn belül, önálló magyar vezetés alatt veszi fel a harcot a németek ellen.

2) Az 1942 óta orosz hadifogságba jutott magyar katonák és munkaszolgálatosok a magyar fölkelő, ill. felszabadító hadsereg kötelékébe osztandók be, hogy magyar vezetés alatt folytassák a harcot Németország ellen.

3) Az ily módon felállított magyar felszabadító hadsereg, melynek legfontosabb részét a Budapesten felállítandó munkásszázadok képeznék, továbbá mindazok a polgári lakosok, akik önként jelentkeznek partizánharcra, a szükséges modern fegyverekkel látandók el.

4) A felszabadított magyar területeken a magyar közigazgatás továbbra is érvényben marad.

5) Ki kell építeni a Szovjet Hadsereg és a még felszabadítandó magyar területeken működő felkelők közötti kapcsolatot.

Kérem Nagyméltóságodat, fogadja szívesen a Magyar Front és a Felszabadító Bizottság bizottságait, amelyek minden kérdésben Nagyméltóságod szolgálatára állnak!

Fogadja Nagyméltóságod megkülönböztetett tiszteletem megnyilvánítását.

Bajcsy-Zsilinszky Endre."

A Molotovhoz intézett levélben említett bizottságnak november 23-án kellett volna Moszkvába repülnie, de a magyar rendőrség november 19-én pontot tett ennek a katonai összeesküvésnek a végére. Az előbb említetteken kívül még letartóztatták Almássy Pál tábornokot, Révay Kálmán századost, Garay László postaigazgatót, aki a székesfehérvári rádióállomást az ellenálló mozgalom rendelkezésére bocsátotta, és Szalay Sándor nyomdászt. Az ügy annak rendje és módja szerint a magyar katonai hadbíróság elé került és annak vezetőit Bajcsy-Zsilinszky Endrével együtt kivégezték. Tildy Zoltán, Nagy Ferenc, Vargha Béla és a többiek csak az ország felszabadulás után kerültek felszínre. Hogy a kommunisták később a hatalom birtokában mennyire értékelték ennek a tervnek kidolgozóit, azt abból láthatjuk, hogy Almássy Pál tábornokot 1947-ben életfogytiglani fegyházra ítélték, a Nitrokémia igazgatója halált kapott, míg Makkay Miklós nyugatra menekült.

A mór megtette kötelességét, s még csak kezet sem fogtak vele.

A Bajcsy-Zsilinszky Endre-féle összeesküvési ügyről a magyarországi németellenes front egyik vezetője, Sulyok Dezső Amerikában megjelent könyvében (A magyar tragédia I. rész, szerző kiadása, New Brunswick, NJ. USA 1954.) azt írja, hogy „Bajcsy-Zsilinszky Endre kivégzése közönséges gyilkosság volt, minden törvényes alap nélkül." Ezzel szemben tény az, hogy az egész ügyet a magyar honvédség hadbírósága tárgyalta le és perrendtartásszerűen hozta meg ítéletét. Ha Sulyok Dezsőék, a Bajcsy-Zsilinszky Endre által aláírt és a Molotovhoz intézett levélben foglaltakat komolytalan dolognak tekintik, akkor ez a vélemény az ő elvakultságukat bizonyítja. Az ország ebben az időben a szovjet Vörös Hadsereg ellen harcolt, és aki az ellenséges haderőt a fronton harcoló katonaság háta mögé akarta vezetni, az a világ bármely nemzetének hadbírósága szerint is kimeríti a háborúban elkövetett hazaárulás tényét. Sulyok Dezső fentebb említett könyvében azonban elfelejtette közölni a kivégzett Bajcsy-Zsilinszky Endre Molotovhoz írott levelét.

BARY JÓZSEF EMLÉKIRATAI

A TISZAESZLÁRI BŰNPER

A szerző a világszerte nagy érdeklődést kiváltó bűnpert megelőző vizsgálat vezetője volt. Alapműve először csak halála és a hátborzongató bűntény után 50 évvel jelenhetett meg. Visszaemlékezése részletesen ismerteti a vizsgálat és a per menetét, megdöbbentő fordulatait, eredményeit. A könyv külön értéke, hogy részletesen ismerteti a védelem érveit is, majd pontról pontra cáfolja azt a rideg tényekkel.

Kemény borító, 610 oldal. Ár: 3400 Ft.

Megrendelhető:
GEDE TESTVÉREK BT. 1385 Bp. 62, Pf. 849.
Tel.: 349-4552, E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Savitri Devi

ADOLF HITLER HALÁLA

A szerző 1948-49-ben, a nácitlanítás csúcspontján egy sor titkos propaganda küldetést irányított a levert Németországba, amelyet még mindig lesújtott a tömeges éhínség és a szövetséges terrorbombázás: röplapokat osztogatott és kézzel írt buzdításokat postázott, amelyek ellenállásra szólítottak fel a többnyire brutális megszállás ellen.

„Németország férfiai és asszonyai! A kimondhatatlan nélkülözések és szenvedés közepette tartsatok ki szilárdan a dicsőséges nemzetiszocialista hitetek mellett és álljatok ellen! Szálljatok szembe üldözőinkkel… Semmi sem képes lerombolni azt, ami az igazságra épült. Mi színarany vagyunk, amelyet kipróbálás végett kemencébe tettek. Legyen bár a kemence tüzes és morgó, semmi sem képes megsemmisíteni minket. Egy napon újra fellázadunk és ismét győzni fogunk. Heil Hitler!"

Mások leírták – vagy megpróbálták leírni – sokkal jobban, mint én (aki nem voltam jelen a helyszínen) a Német Harmadik Birodalom utolsó napjait: a két vad inváziós hadsereg (és segítőik) ellenállhatatlan előretörését az ország szívébe, amelyben az éveken át tartó, hallatlan bombázás következtében nem maradt más, mint rom: a legutolsó, legvadabb légitámadások terrorját, ami dezorganizált mindent, miközben a menekülők áradatai szüntelenül áramlottak nyugatra (annak tudatában, hogy mindennek ellenére kevésbé kell félniük az amerikaiaktól – a nemzetiszocializmus ellenségeitől, akik nem hittek semmiben, amit helyébe állítanának –, mint az oroszoktól, akik teljes tudatossággal harcoltak az ellenkező meggyőződésnek elkötelezve): a végső elkeseredett harcok borzalmát, amely lekötni akarta egy ideig azt az ellenséget, amelyet most győztesnek ismerünk: és az erkölcsi összeomlását – a félelmét, üres reménytelenségét, a kigúnyolt és rászedett ember keserű érzését – a millióknak, akik szívében a nemzetiszocializmusban való hit elválaszthatatlan volt Németország legyőzhetetlenségének bizonyosságától: az erkölcsi romokat, amelyek még tragikusabbak és tovább maradnak fenn, mint az anyagi romok.

A második világháború győztesei felvonták a sarló-kalapácsos zászlót a berlini Reichstag tetejére. 1945. április 30-án délután, amikor a szovjet csapatok megrohamozták a Reichstagot, Hitler öngyilkosságot követett el a közeli bunkerben lévő főhadiszállásán.

Mások leírták vagy megpróbálták leírni az orosz ágyúk könyörtelen tüze alatti Berlin utolsó napjainak borzalmát – azét a Berlinét, amely fentről „egy hatalmas vulkán kráterének tűnt". [Ezek a közismert pilótanő, Hanna Reitsch szavai, aki látta azt – Devi megjegyzése.] A lángokban álló főváros közepén állt a Birodalmi Kancellária nagy kiterjedésű és még érintetlen kertje. Ott, a földalatti bunkerében, néhány hívével körülvéve élte meg Adolf Hitler, az idővel szembeszálló férfi életművének és összes álmának látszólagos végét és népe hosszas mártírságának kezdetét. Többé-kevésbé pontos beszámolók hírül adták a külvilágnak az utolsó gesztusait és szavait. De senki sem írta le a teljes, emberfeletti nagyszerűségében a reális végső lelki szakaszt – odaadó életének tragikus kudarcát, és mégis (a politikus nézőpontját messze meghaladó szempontból vizsgálva) a csúcspontját.

August Kubizek Hitlerről, mint fiatal emberről írt életrajzában van egy részlet, amely túlságosan jelentős számomra ahhoz, hogy ne idézzem majdnem teljes terjedelmében. Ez egy Freienbergre (a linzi kilátódombra) tett séta leírása, amelyet a későbbi Führer és barátja az éj közepén tettek meg, közvetlenül azután, hogy közösen részt vettek Richard Wagner „Rienzi" című operájának előadásán. „Egyedül voltunk" – írja Kubizek. „A város alattunk ködbe veszett. Mintha egy láthatatlan erő mozgatta volna, úgy mászott fel Adolf Hitler a Freienberg tetejére. Akkor tudatosult bennem, hogy már nem állunk magányosan és sötétben, mert felettünk ragyogtak a csillagok.

Adolf Hitler előttem állt. Megfogta mindkét kezem és szorosan tartotta – ez olyan gesztus volt, amelyet még sohasem tett. Keze szorításából érezhettem, mennyire megindult volt. Szeme lázasan csillogott. A szavak nem a szokott könnyedséggel ömlöttek az ajkáról, hanem nyersen és szenvedélyesen törtek elő. Hangjából még inkább észrevettem, mint abból a módból, ahogy a kezemet fogta, hogy az epizód, amelyet átélt (a Rienzi előadása) mélyen megrázta.

Fokozatosan, felszabadultabban kezdett beszélni. A szavak gyorsabban hagyták el ajkát. Sem azelőtt, sem azóta nem hallottam sohasem úgy beszélni Hitlert, mint akkor, amikor a csillagok alatt egyedül álltunk, mintha mi lettünk volna egyedüli két teremtmény a Földön.

Lehetetlen számomra, hogy megismételjem azokat a szavakat, amiket kimondott a barátom abban az órában.

Teljesen rendkívüli benyomást tett rám abban a pillanatban, amelyet nem vettem észre korábban, még akkor sem, amikor ő vehemensen szólt hozzám: mintha egy másik „én" beszélt volna belőle: egy másik én, amelynek jelenlétében ő éppen olyan megindult volt, mint jómagam. Semmiképpen sem lehetett volna róla azt mondani, hogy megrészegült a saját szavaitól (ami kiváló szónokok esetében megesik olykor). Ellenkezőleg! Az volt az érzésem, hogy ő – azt mondhatnám – csodálkozva tapasztalta, hogy megszállottjává vált annak, ami elemi erővel tört elő belőle. Nem engedem meg magamnak, hogy kommentáljam ezt az észrevételt. De ez egy eksztázis állapota volt, egy teljes elragadtatásé, amelyben – anélkül, hogy kifejezetten vagy burkoltan említette volna – a Rienzi-előadás élményét egy dicső látomásba vetítette, egy másik szinten, amely hozzá illett. Helyesebben szólva: a benyomás, amelyet az előadásból szerzett, pusztán a külső ösztönzés volt, amely beszédre késztette. Mint egy folyó, amely áttör egy gáton, amelyet szétrepesztett, úgy özönlöttek a szavak a szájából. Magasztos, ellenállhatatlan képekben tárta elém saját magának és nemzetünknek a jövőjét.

Mindaddig meg voltam győződve, hogy barátom képzőművész, festő vagy építész akar lenni. Ebben az órában szó sem volt ilyesmiről. Ő sokkal magasabb rendű valami iránt érdeklődött, amit én még nem érthettem... Ő most egy küldetésről beszélt, amelyet egy nap meg kell kapnia a népétől, annak érdekében, hogy kivezesse a németeket a rabszolgaságából a szabadság magasságába... Sok évnek kellett eltelnie, mielőtt tudatára tudtam ébredni, hogy az a ragyogó óra, minden földi dologtól elszakadva, mit jelentett a barátom számára.

Most a robbanások mennydörgésének és a szétporló épületek zajának – a második világháború lángjainak és romjainak – közepette higgadtabban, mint akkor, a Freienberg csúcsán, a csillagok alatt, megszabadulva attól az átmeneti vad elkeseredéstől, amely elfogta arra a hírre, hogy az oroszok előrenyomulnak az Odera folyótól nyugatra, Adolf Hitler meglátta a jövőt. És ez a jövő – saját magának, a nemzetiszocializmusnak és Németországnak a jövője, amely most mindörökre az új hit erődítményévé vált – nem volt kevesebb, mint az örökkévalóság: az igazság örökkévalósága, amely a maga fenségében rendíthetetlenebb (és megnyugtatóbb) még a Tejútnál is.

Az oroszok megérkezhettek, és a „bátor szövetségeseik nyugatról találkozhattak és örvendezhettek velük a Harmadik Birodalom hamvain (miként Winston Churchill és Sarah leánya is, akik néhány nappal később ténylegesen láthatók voltak kacarászva az orosz tisztekkel együtt a Reichstag csontváza előtt): Berlinben el lehetett pusztítani – illetve bolsevizálni –, és Németország négy, illetve két részre osztva, hosszú évekig olyan megpróbáltatást szenvedhetett, mint amelyet egyetlen nemzet sem a történelem folyamán. Mindezek ellenére a nemzetiszocializmus, a kozmikus igazság modern megnyilvánulása, fennmarad és győzni fog.

A nemzetiszocializmus újra feltámad, mert megfelel a kozmikus igazságnak, és mivel ami igaz, nem múlik el. Németország fájdalmas útja valójában az eljövendő dicsőségre vezető út. Németországot el lehetett foglalni, ha a kiváltságos nemzetnek feltétlenül teljesítenie kellett a küldetését, vagyis ha ő volt az a nemzet, amely meghalt a legmagasabb rendű emberi faj javáért, amelyet ő testesített meg, és az a nemzet is, amely fel fog támadni ismét, hogy vezesse azokat az életben maradó árjákat, akiknek – végre! – meg kell érteniük az életküldetésüket és a németekkel együtt azt a hajnalodó Aranykor világosságába kell vinniük.

Ó, most – most az orosz tüzérség szüntelen tüzelése – és mennydörgése közepett, most, a katasztrófa küszöbén – az idővel szembeszálló férfi mennyire világosan megértette ezt!

Felette és az orosz ágyúk meg az égő város füstje, valamint a robbanások zaja fölött, sok millió mérföldnyi messzeségben a csillagok – ugyanazok a csillagok, amelyek negyven évvel azelőtt fényüket árasztották az ifjú első prófétái eksztázisára – teljes dicsfényükben ragyogtak a határtalan űrben. És az idővel szembeszálló férfi, aki nem láthatta azokat, tudta, hogy az ő nemzetiszocialista bölcsessége, amely az élet igazi törvényein alapul, az ő bölcsessége, amelyet ez az átkozott világ elátkozott és elvetett, mindennek ellenére fennmarad és fenn fog maradni, éppen olyan megtámadhatatlanul és véget nem érően, mint amilyen véget nem érő a csillagok tánca.

(Savitri Devi, The Lightning and the Sun (A villám és a Nap), 3. rövidített kiadás, Wellington, NZ.: Renaissance Press, 1994. A fenti cím a kiadótól származik. Ford.: Tudós-Takács János)

LEHET, HOGY ÖN ANTISZEMITA, HA…

…Azt gondolja, hogy Jézus jóember volt, akinek fontos mondanivalója volt a földi békéről, az emberi jogokról és embertársaink tiszteletéről…

…Azt gondolja, hogy az a gondolat, miszerint van egy választott nép, a zsidók, akik „uralkodó nép" lévén, arra „hivatottak, hogy vaspálcával uralkodjanak a világon", badarság..

…Azt gondolja, hogy több mint egy milliárd mohamedán kiirtása, csak azért, mert merészelték évezredes kultúrájukat megvédeni attól, hogy a cionizmus többfejű szörnye leigázza, talán nem olyan jó ötlet…

…Elutasítja azt a közkedvelt gondolatot, hogy az iszlám a háború vallása, és inkább ez irányú tanulmányok után arra jut, miszerint az a béke vallása, amely Jézust és Jézus anyját a legnagyobb becsben tartja, valamint arra, hogy a valaha írt leggyönyörűbb vallásos versek közül néhány a Koránban található…

…Úgy hiszi, hogy a judaizmus legszentebb könyvének, a Talmudnak gojellenes és keresztényellenes színezete van, és mindaz, amit arról tartalmaz, hogy Júdás hős volt, Mária prostituált, Jézus pedig varázsló, aki a pokol tüzén ég, csupán néhány azon okok közül, amelyek miatt az egész történelem során zsidóellenes érzelmek voltak…

…Azt gondolja, hogy a világ leghatalmasabb nemzeteit, különösen a nyugatiakat, olyan egyének irányítják, akik az irányban elkötelezett vallási fanatikusok, hogy a „Cionista Tervnek" nevezett nevetséges és agyament összeesküvés-elméletet végrehajtsák…

…Azt gondolja, hogy Palesztina földjét valamikor egy olyan embercsoport lakta, akiket „palesztinoknak" hívtak, és valójában 2000 évig éltek ott, valamint, hogy ez a „palesztinnak" nevezett misztikus népcsoport megérdemli azt, amit „méltóságnak" neveznek, és hogy teremtőjük bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal ruházta fel őket, és hogy ezen elidegeníthetetlen jogok között ott van az „élet, a szabadság, és a boldogság keresése"…

…Úgy hiszi, hogy az iszlámnak és a kereszténységnek sok közös vonása van, és hogy ez az egész „civilizációs ellentét", amiről a zsidófelsőbbség hívei, mint Daniel Pipes, Bernard Lewis és mások, annyit beszélnek, csak próbálkozás arra, hogy a keresztény és muzulmán világ egymás torkának essék, hogy végül a cionizmusé legyen a legfőbb hatalom…

…Azt gondolja, hogy Palesztinában élő keresztény és mohamedán családok fegyveres kilakoltatása otthonukból, hogy néhány New York-i születésű zsidó pornográfia-író oda beköltözhessen és azt elfoglalhassa, nem feltétlenül erkölcsös dolog…

…Azt gondolja, hogy amikor Jézus a farizeusokat „viperák fajzatának" és „a sátán gyermekeinek" nevezte, a jövő generációit próbálta a zsidó-terv veszélyeire figyelmeztetni, és amikor azt mondta, hogy „régi tömlőbe nem tölthettek új bort", azt próbálta mondani, hogy nincs „zsidó-kereszténység"…

…Azt gondolja, hogy az Izrael állam által Jerry Falwell keresztény cionista prédikátornak adott sugárhajtású gép fizetség volt a kemény munkáért, amit azzal a céllal végzett, hogy az amerikai keresztényeket arra a tévhitre térítse, miszerint „Isten terve" volt, hogy oroszországi és kelet-európai ateista zsidók milliói Palesztinát, Jézus szülőhelyét, megszállják, és hogy a millió dolláros fizetés, amit társai – Pat Robertson, John Hagee és Tim LaHaye – kapnak, mind a nagy jutalom része…

…Azt gondolja, az, hogy a nukleáris fegyverek messianisztikus gondolkodásmódú vallási fundamentalisták kezében vannak, akik fanatikus gyűlöletet táplálnak a saját vallásokon kívüli más vallású emberekkel szemben, katasztrófa-recept, és nem Iránról, hanem Izraelről beszél…

…Azt gondolja, hogy az ősrégi „zsidókérdés" megoldása a zsidók számára az, hogy magukat többé ne „választott népnek" lássák, és hogy őszinte kísérletet tegyenek arra, hogy másokkal ugyanolyan tisztelettel bánjanak, mint amit ők elvárnak az egész világtól…

…Azt gondolja, hogy a mostani felhördülés kiváltása Európában a Mohamed prófétát ábrázoló karikatúrák miatt, amiket egy Rosen nevű zsidó szupremácista készített, a cionista terv szándékos próbálkozása volt, hogy tovább szítsák a keresztény és iszlám világ közötti feszültséget…

…Úgy hiszi, hogy a Wolfowitz, Pearle, Ledeen, Abrams, Feith és Libby nevű emberek, akik befolyásos pozíciót töltöttek be a Bush-adminisztrációban, tanácsolták azt az Elnöknek, hogy a Közel-Keleten háborút indítson, és hazudtak Irak tömegpusztító fegyvereiről, és mindezt azért tették, hogy előmozdítsák Izraelnek az ellenségeivel folytatott harcát…

…Úgy hiszi, hogy az AIPAC-ot (az Amerikai Izraeli Közügyi Bizottságot) érintő jelenlegi kém-vizsgálat Amerika nemzetbiztonságának legfőbb érdeke, és hogy ez nem csak egy próbálkozás a zsidók tisztességtelen bemocskolására és befeketítésére azzal a váddal, hogy az izraeli tervhez hűségesebbek, mint saját hazájuknak, Amerikának a legfőbb érdekéhez…

…Úgy hiszi, hogy az olyan emberek, mint Lenin, Trockij, Cinovjev, Berija és a Bolsevik Oroszország egyéb forradalmárai, akik több tízmillió ember meggyilkolásáért felelősek, eredetileg Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Sobelsohn és hasonló jellegű névre hallgattak, majd ezt megváltoztatták, hogy eltitkolják zsidó voltukat, és azért gondolja így, mert minderről a Zsidó Enciklopédiában olvasott…

…Úgy hiszi, hogy Izrael egyik katonai tanácsadójának nemrégiben tett megjegyzését, miszerint a cionista nemzet „Nyugat minden fővárosára lesújthatna nukleáris fegyverekkel", valós és aktuális veszélynek kell tekinteni, különösen megfontolva, hogy Izrael nukleáris politikája mindig is tartalmazta a „Sámson választásaként" ismeretes jelenséget, ami az összes keresztény és mohamedán ország megsemmisítését célozza abban az esetben, ha Izrael „hanyatlásnak" indul…

…Azt gondolja, hogy az „elragadtatottság", miszerint a „hívők" (önjelölt kersztény-cionistákat értve ezalatt), akik támogatják ezt a cionizmusként ismert cseppet sem keresztény tervet, azt a jutalmat kapják majd, mivel Krisztus üzenete ellenségei oldalára álltak, hogy fizikai valójukban jutnak a mennybe, enyhén szólva meredek…

…Úgy hiszi, hogy a Victor Ostrovsky névre hallgató, egykor a Moszadnak dolgozó izraeli kém tanúságtétele, aki könyveiben, a „By Way of Deception"-ben és a „The Other Side of Deception"-ben azt írta, miszerint az izraeliek azt tervezték, hogy George Herbert Walker Bush elnököt az 1991-es Madridi Békekonferencián meggyilkolják, hogy ezért a palesztin terroristákra háríthassák a felelősséget, valószínűleg igaz…

…Úgy hiszi, hogy az a körülbelül száz izraeli ügynök, akiket szeptember 11-e után gyanús körülmények miatt (például, hogy örvendeztek az Ikertornyok összedőlésén) letartóztattak, előre tudtak valamit, és az ugrándozás és üvöltözés nem teljesen egy szokatlan Bar-Mitzvah ünnepség része volt…

…Úgy hiszi, hogy az amerikaiaknak nem kötelességük gyermekeik életét, fizetési céduláikat és biztonságukat feláldozni azért, hogy a Közel-Keleten Izrael rákos daganatként továbbra is fennmaradhasson…

…Úgy hiszi, hogy Izraelnek köze volt a 2001-es antrax támadásokhoz, és hogy annak fő gyanúsítottja, egy cionista zsidó, aki az USA Hadifegyver Laborjában dolgozott, azzal a céllal cselekedett, hogy az arabokat lehessen hibáztatni, és az amerikai nép még nagyobb ösztönzést kapjon az Izrael ellenségei elleni háborúhoz…

…Úgy hiszi, hogy az 1967-es USS Liberty elleni támadás az izraeliek szándékos tette volt, hogy az Egyesült Államokat bevonják oldalukon a Hat Napos Háborúba, és nyolc órás alacsonyan történő berepülés után nem mondhatni, hogy összetévesztették volna az akkor a világ legfejlettebb hírszerző hajóját egy olyan egyiptomi lovas komppal, amit az előző századfordulón építettek…

…Úgy hiszi, hogy az USS Liberty életben maradt emberei, akik tanúskodtak az aznap történtekről, amikor 34 amerikai katonatársukat megölték és majdnem 200-at megsebesítettek, ezt azért tették, mert hű amerikaiak, akiknek kötelességük igazat mondani, és annak, hogy hogyan éreznek a zsidók iránt ehhez semmi köze…

…Elhiszi az Izraelben megjelenő újságcikkeket, amik azzal dicsekedtek, hogy az Izraeli Titkosszolgálatnak köze volt Clinton elnök megzsarolásában szex-botrányán keresztül, amiben egy fiatal zsidó nő, Monica Lewinsky játszott szerepet…

…Elhiszi azokat az Izraelben megjelentetett újságcikkeket, amelyek elismerik egy Izrael által kifejlesztett biológiai fegyver meglétét, amire „az etnikai bombaként" utalnak, és amit úgy terveztek, hogy adott genetikájú embereket, amilyenek az arab származásúak, vegyen célba…

…Elhiszi, hogy létezik egy terv az Izraelt kritizálók elhallgattatására azáltal, hogy állásuk elvesztésével, bebörtönzéssel fenyegetik meg őket, ha beszélni mernek, különösen azokat, akik merészelik megkérdőjelezni, ami a Holokauszt során történt …

…Elhiszi, hogy létezik a Zsidó Védelmi Ligaként ismert szervezet, amelyet az FBI a mai napig a tíz legveszélyesebb terrorista szervezet között tart számon, és amelynek számos tagját nemrég elítélték, mert részt vettek az Egyesült Államok közel-keleti származású képviselője és küldöttje, Daryl Issa hivatalának felrobbantására szőtt összeesküvésben…

…Elhiszi, hogy egy Dr. Rudolph Kastner névre hallgató jelentős tisztségviselő, aki egykor a Cionista Világszervezetnek dolgozott, konspirált a nácikkal, hogy az európai zsidókat üldöztetésnek és szenvedésnek tegyék ki azért, hogy előmozdítsák Palesztinában a „zsidó haza" megteremtésének tervét…

…Elhiszi azokat az Izraelről megjelenő újságcikkeket, amik idézik Ariel Sharon miniszterelnököt, aki azt mondta kabinetminiszterének, Shimon Peresnek, hogy „ne aggódjon az Izraelre gyakorolt amerikai nyomás miatt", mivel „mi, a zsidó nép irányítjuk Amerikát, és az amerikaiak ezt tudják"…

…Úgy hiszi, hogy Irak és Palesztina népének joga van hazáját megmenteni a külföldi benyomulástól, beleértve ebbe az erőszak használatát is, és hogy amit ma tesznek, az nem különbözik attól, amit az amerikai patrióták tettek 200 éve, amikor szabadságukért harcoltak egy idegen, megszálló hatalommal szemben…

…Úgy hiszi, hogy a Kinyilatkoztatás Könyvének jövendölései valóban igazak, és mindez ma játszódik, de a Bestia leírása, aki „halálos fejsebet kapott, de továbbélt" nem Saddam Husseinre és nem Mahmoud Ahmadi-Nejadra, hanem Ariel Sharonra és mostani sztrókjára utal…

…Úgy hiszi, hogy a Katolikus Egyház újabb kinyilatkoztatása, miszerint „Júdás semmi rosszat nem tett Jézus elárulásával, és az emberiség sokkal tartozik neki, hogy beteljesítette az Isteni jövendölést", valójában a cionista kézben lévő Vatikán próbálkozása a zsidó terv érdekében…

…Azt gondolja, hogy a „Passió" művészeti díjat érdemelne, de a „Krisztus utolsó megkísértését" elvből nem volt hajlandó megnézni…

…Azt gondolja, hogy a Zsidók az Antiszemitizmus Ellen nevű csoportból David Feldman rabbi azért ragaszkodik ahhoz, hogy Mel Gibbsont terroristaként letartóztassák és bíróság elé állítsák a Hazafiságról szóló Törvény értelmében, mert szerinte a „Passió" című film elkészítésével megszegte a szólásszabadsághoz való jogot…

…Azt gondolja, hogy a mohamedánokat és más közel-keletieket „rongyfejűeknek, homoki niggereknek és Hajjisnak" nevezni természet szerint rasszista cselekedet…

…Úgy hiszi, hogy az Izraeli Titkosszolgálat részt vett az Abu Ghraib börtön fogolykínzási botrányában, miután egy AP fotón egy Moszad-tisztet látott az intézményben, aki a bal vállán lévő „Dávid-csillag" tetoválást mutogatta…

…Nem hiszi, hogy Irak lerohanása és megszállása azért volt, hogy tömegpusztító fegyvereket találjanak, és biztos igazában, amikor három év elteltével egyáltalán nem is találtak…

…Úgy hiszi, hogy Izrael a Nílustól az Eufráteszig az egész területet le akarja igázni, miután a Cionizmus Alapítóatyáitól olvasott néhány megjegyzést, ahol is a „Nagy Izraelről" szólnak, ami véletlenül a Nílus és az Eufrátesz között fekszik…

…Úgy hiszi, hogy a zsidók ugyanazzal a mércével mérendők, mint minden más emberi lény, anélkül hogy bármiféle előnyösebb elbánást élveznének, ami felmenthetné őket az alól, vagy más módon elfedné azt, ami részükről a más népekkel szembeni kegyetlenség és alakoskodás sötét kora volt, és hogy egyébként az egész elgondolás, miszerint létezne egy „választott nép", olyan botor, mint a lapos-föld teória, ami az előző évszázadokban olyannyira hátráltatta az emberiség fejlődését…

…Igen, lehet, hogy Ön tényleg antiszemita, ha e tiltott dolgok közül akár egyben is hisz…

..Vagy talán mégsem az…

„A Lehet, hogy Ön antiszemita, ha…" kivonat Mark Glenn „*Old Wineskins*" („Régi tömlők") című művéből.

(*Ford.: Parragh Mónika*)

Hubay Kálmán:

NEMZETISZOCIALISTÁK VAGYUNK

Rövid idő múltán ötödik évtizedébe lép a forrongó, nyugtalan XX. Század, s ki tudná előre, hogy mit hoznak a gyötrődő emberiség számára a negyvenes évek? Népek, nemzetek, társadalmak válságokon, megrázkódtatásokon, véres kirobbanásokon keresztül keresik a maguk számára a kibontakozás útját. S nekünk, magyar embernek alaposan kijutott a véres kirobbanásokból is. Csaknem háromnegyedmillió, világháborús hősi halott jelzi az örök magyar tragédiák évezredes útját, csaknem háromnegyedmillió magyar férfi, aki nem tudott többé apa lenni, mert nászágy helyett tömegsírok mélyére fektette be őket a végzet. Egy évezred alatt túlzottan, olyan adakozó bőséggel, annyi könnyelműséggel folyattuk el a magyar vért, s pazaroltunk annyi építő energiát, hogy most már igazán ideje lenne egy kicsit a magunk lelkébe is nézni és számvetést csinálni, hogy vajon maradt-e még a mások számára adakoznivalónk, vagy célszerű lenne már behúzódni az egészséges népi önzés bástyái mögé, ahonnan nem csalogat ki semmiféle szirénhang…

Ördög vigye a sok zsidó firkászát: fütyülünk rá, hogy milyen véleménnyel kegyeskednek rólunk írni az úgynevezett „világlapok" hasábjain. Nekünk nem a Grand Oriens, vagy az Alliance Israélite „közvéleményének" elismerése kell, nekünk egészséges magyar apák és anyák kellenek, nekünk sok magyar gyerek kell és az, hogy a becsülettel magszolgált és megkeresett kenyeret, tejet, cukrot tudjunk adni a magyar gyermek szájába. Voltunk már eleget hősök másokért, legyünk már egyszer hősök önmagunkért, a saját fajtánkért is. Igazán hősök pedig csak akkor tudunk lenni, ha okosak is leszünk. Okosnak lenni pedig annyi, mint szívós harccal az egyik oldalon, előrelátó megértéssel a másik oldalon felfokozni a népi energiákat, felfokozni a nemzetnek a saját erejébe vetett hitét, haza- és nemzetszeretetét, s ily módon a honvédelmi és gazdasági felkészültség maximumának állapotába hozni a feltámadásra váró nemzetet.

A magyar nemzeti szocialista gondolat mindenkor kedvetlenül nézte, hogy mint akarják a magyarság szent madarává előléptetni egyesek a sült galambot. Nagyon kényelmes azzal térni ki a harcok kötelezettsége elől, hogy az idő úgyis nekünk dolgozik. Vegyük már egyszer tudomásul, hogy az idő nem jár napszámba dolgozni ehhez, vagy ahhoz a nációhoz, hanem nekünk kell dolgozni az idő és a történelem számára. A békés revízió is vágyálom, legalábbis mindaddig vágyálom, amíg saját magunkon véghez nem viszünk egy hatalmas, nagyarányú revíziót erkölcsi téren is, gazdasági téren is, politikai téren is, hogy – e nagyarányú belső revízió révén gyakorolni tudjuk azt a hatalmas, magnetikus vonzást a Kárpát – Dunamedencének peremterületei felé, amely magnetikusvonzásnak nem fognak tudni, de nem is akarnak majd ellent állani azok a testvérnemzetek, melyeket a végzet az Aeterna Hungária sorsközösségébe rendelt.

Ne tévesszenek meg senkit az 1938. évi őszi és az 1939. évi tavaszi események: a felvidéki és kárpát-aljai részleges revízió nem békés revízió volt, hanem nagyon is fegyveres nyomásra jött létre, mert az előzmény a totális alapon berendezkedett, hatalmas barátaink fegyveres nyomása volt.

S most, amikor rövidesen átlépünk az ötödik évtizedbe, egyfelől számadást kell adnunk a múltról, másfelől fel kell készülnünk azokra a hősi feladatokra, amelyeknek megoldása elől kitérni egyenlő lenne a nemzethalállal. A múltba nézve: talán a dicsekvés gyanúja, vagy vádja nélkül meg lehet és meg kell állapítanunk, hogy tettünk egyet s mást a magyar élet korszerű és szükséges átállításáért. Nézzünk vissza: mi volt csak három esztendővel ezelőtt is a nyilaskeresztes mozgalom? Hatalmas tiszta lobogás; néhány fanatikus magyar lemosolygott jó szándéka; a „megfontoltak" szemében excentrikus okvetetlenkedés. Később: tömérdek áldozni akarás és áldozni tudás, s a hívő áldozatok nyomán még mindig keveseknek legyőzhetetlen hite. S vészes rágalomzuhatag. Mi voltunk a felelőtlen, mosatlan, mindenre kapható csőcselék. Mi voltunk Belzebub szövetségesei, a nemzeti színre átmázolt bolsevisták. Mi voltunk a tanulatlan süvölvények, a politikai mezítlábasok. Mi voltunk a lármás kis csoport, a fantáziátlan fantaszták és káros ködfejlesztők serege. Mi voltunk a pöffeszkedő nagy hang, akik mögött semmi nincs, csak a saját önteltségünk és nagyravágyásunk.

Lettünk hazaárulók és idegen bérencek, lettünk idegen, guruló pénzek gazdagjai, akik lelkünk és hitünk gazdagságával ki tudtuk volna fizetni az egész világot, de választások idején nem tudtuk kifizetni még az autószámláinkat sem. Mi voltunk a nemzet „falurosszai", s igazán mérhetetlen elnézés és jóindulat volt abban, aki „csak" őrülteknek tartott bennünket és nem elvetemült gonosztevőknek.

Mi pedig mentünk, a szent megszállottak fanatizmusával és a hívők legyőzhetetlen hitével. S gondoljatok vissza, testvérek, az elmúlt esztendő harcaira! Gondoltátok volna-e, hogy Budapesten és Pest környékén éppen úgy tizenkét mandátumot szerez a Nyilaskeresztes Párt, mint ahogy tizenkét mandátumnál nem többet szereztek a rendszer nagyhatalmú pártjai? Gondolták volna-e ellenségeink, hogy a lármás kis csoportból a felelőtlenek seregéből, a fantáziátlan fantasztákból az ország legnagyobb ellenzéki pártja lesz és hétszázezer szavazatot tud szerezni az ország hatvan kerületében ugyanakkor, amikor a rendszer az ország kétszázhatvanöt választókerületében nem tud kapni többet ennek a számnak másfélszeresénél? Sajtó nélkül, pénz nélkül, pusztán a szűkre szabott személyes agitáció eszközeivel érte el ezt az eredményt a Nyilaskeresztes Párt. Nem csoda hát, ha a választások után még hetekig hangos volt az ország a zsidó és szabadkőműves sajtó jajveszékelésétől, s a tájékozatlan szemlélő joggal hihette volna, hogy valami szörnyű gátszakadás rázta meg a magyar állam eresztékeit. Pedig egyszerűen új pillérek épültek az évezredes magyar birodalom castelluma alá, s ezeket a pilléreket mi ágyaztuk be a magyar történelem fundamentumába. Tényezők lettünk ott, hol szegénylegényeknek és garabonciásoknak rágalmazott bennünket a fáma.

Ám ne felejtsük el, hogy az eredmények mérhetetlen felelősséget zúdítanak reánk. Ha a választások előtt semmit, soha fel nem adtunk azokból a célkitűzésekből, amelyek számunkra szinte biblikus erővel megfogalmaztattak, akkor a májusi választási eredmény csak fokozott mértékben rója ránk azt a kötelezettséget, hogy a magunk zárt világnézetéből a jövőben egyetlen jottányit se adjunk fel, vagy ne engedjünk ebből a világnézetből semmit se elalkudni, se meghamisítani. Mi nem politizálgatni jöttünk a magyar életbe, hanem igét hirdetni. Mi nem taktikázni akarunk, hanem országot építeni. Megalkuvásokkal, kompromisszumokkal, a rendszer iránt való jófiúskodásunkkal minden bizonnyal előbbre lennénk már, legalábbis a látszatok és a régi, hálósipkás, liberális felfogás szerint. Csak éppen a magyar milliók hitét vesztettük és alkudtuk volna el, csak éppen elsikkasztottuk volna a magyar feltámadás vágyát, reményét és akaratát. Kompromisszumokkal talán úgynevezett „társadalmi tekintélyek" lehettünk volna, csak éppen nemzeti szocialisták nem lettünk volna tovább. Márpedig a magyar nemzeti szocializmus nem valami politikai gúnya, nem valami felleg hajtó köpönyeg, hanem szent és isteni bélyeg mirajtunk, lélek és élet számunkra, amelyben – hitünk szerint – a magyarság korszerűen élheti ki a maga legbelsőbb valóját és amelyben egyedül valósulhat meg a Kárpát-Duna medencében élő testvérnemzetek szocialista és nacionalista életközössége.

S mert nem egyszerű politikai párt vagyunk, a korszerűen történelmi magyar birodalmi gondolatot hurcoljuk a szívünk legmélyén, s ebben a birodalmi gondolatban akarjuk felemelni a magyarság millióit: ezért vagyunk mi győzhetetlenek. Sokszor és sokan keresték már ellenfeleink közül a mi lendületünknek, a mi erőnknek, a mi kápráztató előretöréseinknek politikai indokát. Pedig az ok nem politikai, hanem sokkal inkább lélektani. Az ok: a hit. A mi csodálatos, lebírhatatlan hitünk. Hitünk az eszmében. Hitünk a magyarság elhivatottságában. És hitünk az Istenben, hogy mindaz, ami bennünk és általunk történik, az őáltala és az ő tetszésével történik. Nálunk nem frázis, nem jelszó, nem üres szónoki fogás az áldozatvállalás készsége. Mi tudunk áldozni és mi akarunk áldozni. Van miért áldoznunk és ez a valami megint csak a hitünk. Százszor mondottam és százszor mondom: mi nem akkor győzünk, amikor a magyar nép és a magyar történelem akaratából belépünk a hatalom birtokába. Mi akkor győztünk, amikor belenéztünk önmagunk lelkébe, amikor lelkiismeretvizsgálatot tartottunk, amikor leszámoltunk mindennel és megéreztük, hogy számunkra a legnagyobb áldozat is öröm, a legnagyobb szenvedés is gyönyörűség lesz, mert amit vállalnunk kell, azt a magyar népért, testvérekért, eszméért és hitért vállaljuk. Itt vesztették el a csatát azok, akik szemben állnak velünk. Mert a mi hitünkkel szemben nem tudják felvértezni magukat hasonlóan erős hittel. Ők védenek egy rendszert, mi harcolunk egy rendszerért, amely politikai forma is, de még erősebben lelki forma. Ők áldozatokat várnak a rendszertől, mi áldozni akarunk a rendszerünkért.

PAUDITS ZOLTÁN:

Nem ősöm nekem…

Nem ősöm nekem
sem Mózes, sem Ábrahám,
sem Izsák, sem Jákob,
amit tőlük kaptam
az a „szemet szemért"
gyűlölet és az átok!

Nem ősöm nekem,
akinek nincs más nemzet
és nép, csak az övé,
aki választottnak
hiszi magát, s láncot
teker a világ köré!

Nem ősöm nekem
más, csak Magor és Hunor,
teremtőm az Isten,
a megváltóm Jézus,
itt csak jó, vagy rossz van,
de más és különb nincsen!

Önvád

(In memoriam Sértő Kálmán)

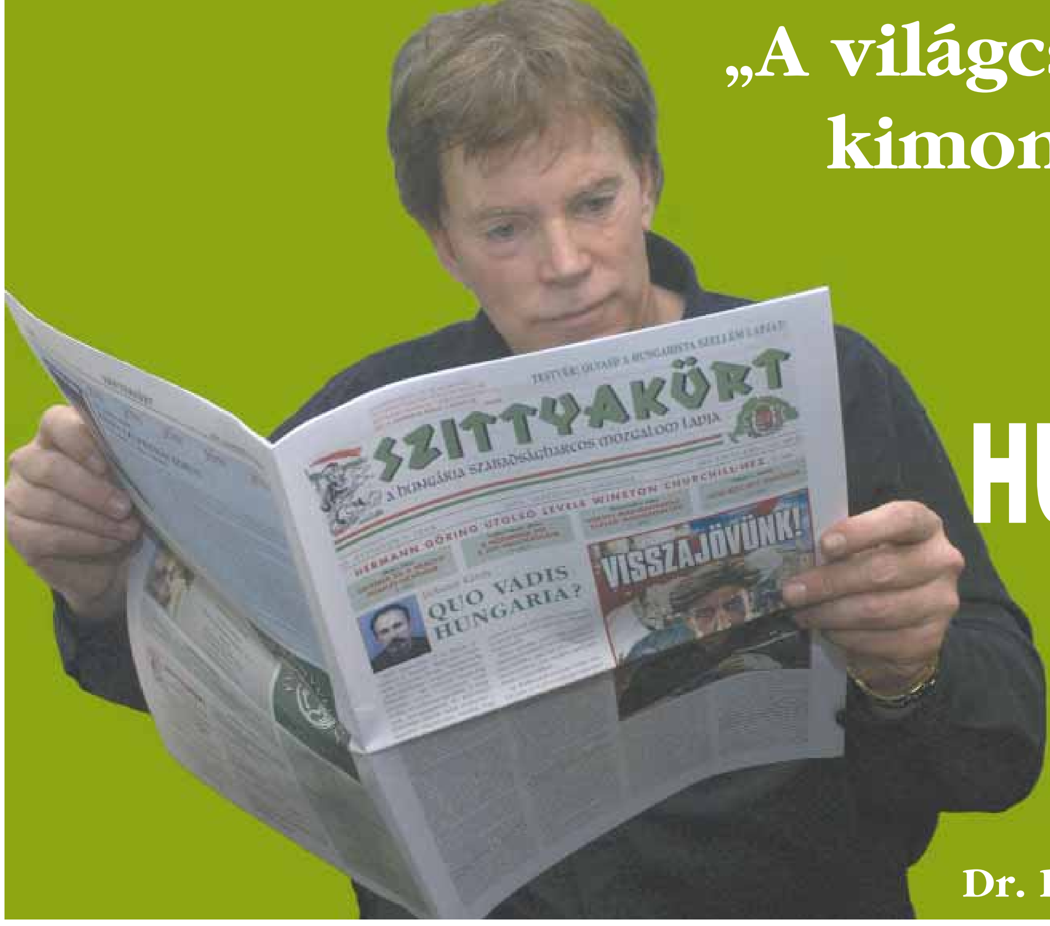
Antiszemita vagyok,
mert szeretem, védem
népem, szép magyar hazám,
mert imádom Istenem,
tisztelem a törvényt,
rendet, apám és anyám!

Antiszemita vagyok,
mert nem úgy táncolok,
ahogy „azok" fütyülnek,
azért, mert nem tapsolok
gátlástalan, tolvaj,
csaló kisemmizőknek!

Antiszemita vagyok,
mert vallom a hitem,
hogy Istené az ember,
és nem a mammon az úr,
és aki jogot foszt,
az gyilkos és gazember!

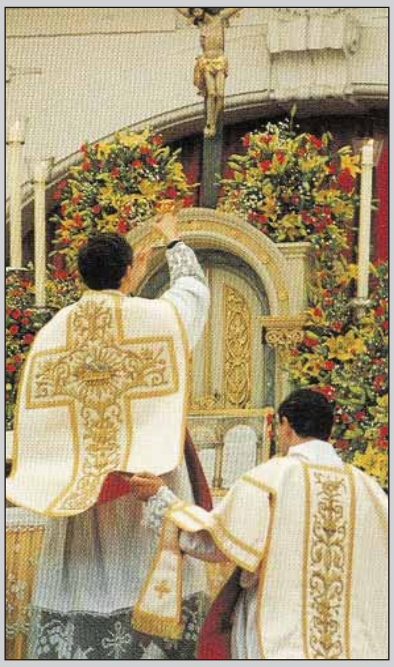
Antiszemita vagyok,
mert a hőseinkből,
és őseinkből élek,
úgy vágyom az igazra,
szépre, jóra, mint ők,
és ugyanúgy remélek!

„A világcsalás korában az igazság kimondása forradalmi tett.”

OLVASSA A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Dr. David Duke

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

FEHÉRLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT

PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!

JÁRASD INGYEN A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **50 US. dollár**
Magyarország egész területére: **3500 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **4500 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 50 USA. dollár, Magyarországon 3500 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: ....

Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....

Zip code:.......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: .... Telefonszám: ....

Irányítószám: .... Város ....

Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489